

14 oktober 1901

Jezus toont zich in een flits en maakt haar iets duidelijk over de goddelijke eigenschappen.

De gezegende Jezus komt in het voorbijgaan bijna in een flits en in die flits draagt Hij iets over vanuit zijn binnenste, nu eens een bijzonder aspect van een van zijn eigenschappen, dan weer van een ander. Hoeveel maakt Hij me duidelijk in zo'n flits. Maar als die flits voorbij is, blijft mijn geest in duisternis achter en is niet in staat te herhalen wat die heeft begrepen in die lichtflits; bovendien gaat het over dingen die raken aan de Godheid en de menselijke tong worstelt om het te herhalen en hoe meer die het probeert, hoe sprakelozer hij wordt. Nog sterker, wat dit betreft wordt ge telkens een pasgeboren baby. Maar de gehoorzaamheid verlangt dat ik probeer te zeggen wat ik kan; daar komt het dan:

Het lijkt me dat God alle goeds in zichzelf bevat en als ge dat goede ziet wat God in zichzelf bevat hoeft ge niet ergens anders te zoeken naar de onafzienbaarheid van zijn grenzen – nee, Hij alleen is genoeg om al het Zijne te vinden. Welnu, in een flits toonde Hij een bijzonder aspect van zijn schoonheid – maar wie kan zeggen hoe schoon Hij is? Ik kan alleen zeggen dat al de engelachtige en menselijke schoonheid, de schoonheid van alle soorten bloemen en vruchten, de schitterende azuren sterrenhemelen die ons verrukken en spreken van een verheven schoonheid als we die aanschouwen, slechts schaduwen zijn vergeleken bij zijn schoonheid of een ademtocht vanuit zijn schoonheid die zijn innerlijk bevat. Zij zijn dauwdruppels vergeleken bij de onmetelijke wateren van de zee. Ik ga verder want mijn geest kan het niet meer aan. In nog een flits toonde Hij een bijzondere aspect van zijn liefde – maar hoe kan ik, sukkelaartje, spreken over deze driewerf heilige eigenschap, die de bron is van alle andere eigenschappen. Ik zal alleen zeggen wat ik begreep van de menselijke natuur.

Dus ik begreep dat als God ons schept Hij deze eigenschap van de liefde in ons stort en ons daarmee helemaal vervult, zodat als de ziel daaraan beantwoordt en ze vervuld is van de adem van de liefde van God, haar eigen natuur helemaal wordt getransformeerd in liefde tot God. Maar als de ziel wordt afgeleid door haar liefde voor schepselen, of pleziertjes of interesses of welke dingen dan ook, dan verdwijnt die goddelijke adem uit de ziel; en als de ziel zich verliest in van alles, raakt de goddelijke liefde uitgeput. Maar omdat de ziel de Hemel niet kan binnengaan als ze niet bestaat uit puur goddelijke allerzuiverste liefde, zal zij, als de ziel wordt gered, deze adem die zij bij haar schepping ontving, weer terug krijgen door het vuur van zuiverende vlammen, en alleen als ze er overvol van is, zal ze daarvandaan gaan. Dus, wie weet hoe buitengewoon lang ze wordt

opgehouden in die plaats van boete. Welnu, als het schepsel zo moet zijn, wat moet God dan wel niet zijn? Ik denk dat ik veel nonsens uitkraam, maar dat verwondert me niet, omdat ik helemaal geen onderlegd iemand ben – ik ben altijd zo onwetend, en als er waarheid zit in deze geschriften, komt dat niet van mij, maar van God, terwijl ik altijd dat klein onwetend ding zal blijven wat ik ben.

21 oktober 1901

De oprechte intentie. Alles wat niet voor God gedaan wordt, wordt verstrooid als stof door een krachtige wind.

Toen Jezus vanmorgen kwam, leek de gezegende Jezus een cirkel te maken met zijn armen om mij er bijna in op te sluiten, en terwijl Hij me omhelsde, zei Hij: *“Mijn dochter, als de ziel alles doet voor Mij blijft alles in deze cirkel – niets gaat eruit, geen zuchtje, geen harteklop, geen gebaar. Alles komt bij Mij binnen en in Mij telt alles mee. En als beloning stort Ik het terug in de ziel maar met dubbel zoveel genade, zodat als de ziel het weer in Mij terug stort en Ik in haar, ze een schokkend kapitaal aan genade krijgt. Dit is mijn manier om vreugde te brengen – het schepsel geven wat ze Mij heeft gegeven alsof het haar eigendom was, en altijd iets toevoegen van het mijne. Wie vanuit zijn ondankbaarheid, Mij belet te geven wat Ik wil, misgunt Mij onschuldige vreugde. Als men dan niet voor Mij werkzaam is, gaat alles uit Mijn cirkel, verstrooid als stof door een krachtige wind”*.

25 oktober 1901

Ontbering maakt duidelijk waar iets vandaan komt en hoe kostbaar het verlorene is.

Verschillende dagen van angst en twijfels over mijn toestand zijn me overkomen, en ik geloof dat dat alles voortkomt uit mijn fantasie; en soms raakt mijn geest er zo op gefixeerd dat ik kom tot klagen en treuren bij de Heer: “Wat een pijn, wat een ongenade is me overkomen – het slachtoffer te zijn van mijn fantasie. Ik geloofde dat ik U zag, maar in plaats daarvan was het allemaal hallucinatie van mijn fantasie. Ik geloofde dat ik uw Wil volbracht door zo lang in dit bed te blijven, maar wie weet is dit ook een vrucht van mijn fantasie geweest. Heer, alleen al deze gedachte hierover doet pijn – het beangstigt me. Uw Wil pleegde alles te verzachten, maar dit verbittert me tot op ‘t bot. O alstublieft! geef me de kracht om uit deze verbeelding los te komen”. En ik raakte zo gefixeerd dat ik me niet af kon leiden; zo erg dat ik een punt bereikte

dat ik dacht dat deze fantasie voor mij een plaats bereidde in de hel ofschoon ik probeerde daaruit te ontsnappen door te zeggen: “Welaan dan, ik zal mijn fantasie gebruiken om Hem in de hel te kunnen liefhebben”.

Terwijl ik zo vast bleef zitten wilde de gezegende Jezus de pijn van mijn situatie versterken door in beweging te komen in mijn binnenste en Hij zei: *“Besteed hier geen aandacht aan anders zal Ik je verlaten en je duidelijk maken of Ik het ben die komt of dat het je fantasie is die die beelden oproept”*. Desondanks werd ik niet ongerust en zei: “Ach ja, Hij zal dat niet durven doen – Hij is zo goed. Toch deed Hij het in feite wel”.

Onnodig te zeggen wat ik verschillende dagen beleefde zonder Jezus – het zou te lang worden; alleen de herinnerring eraan doet mijn bloed in mijn aderen stollen, daarom ga ik verder. Welnu, nadat ik alles tegen mijn biechtvader had gezegd, leek het of hij mijn middelaar werd. Toen we samen begonnen te bidden dat Hij zich zou verwaardigen te komen, voelde ik dat ik het bewustzijn verloor en Hij liet zich zien van heel ver weg, bijna met een dreigende blik, want Hij wilde niet komen. Ik durfde niet, maar mijn biechtvader drong aan en beloofde tevens dat hij mij zou laten delen in de kruisiging. Dus kwam Hij, om mijn biechtvader tevreden te stellen dichterbij en liet me delen in de pijnen van het kruis. Toen zei Hij, alsof Hij vrede met me had gesloten: *“Het was nodig dat Ik je beroofde van mijn aanwezigheid, anders zou je niet overtuigd raken of Ik het was of je fantasie. Ontbering is heilzaam om duidelijk te maken waar iets vandaar komt en hoe kostbaar het verlorene is; en om het weer meer te waarderen als je het weer terug krijgt”*.

22 november 1901

Het zelf draagt het merkteken van alle verval, terwijl zonder het zelf alles veilig is.

Na zeer bittere dagen van tranen, ontbering en stilte kan mijn arme hart niet meer. De kwellend buiten mijn centrum, buiten God te zijn is zo groot, dat ik voortdurend geteisterd wordt door ondoordringbare golven van een krachtige storm, die zo’n windkracht heeft dat ik ieder moment sterf en nog erger, ik kan niet sterven.

In deze toestand liet Hij zich even zien en zei: *“Mijn dochter, als iemand andermans wil doet in alles betekent dat, dat ze vertrouwen heeft in die persoon; daarom leeft ze vanuit die wil en niet vanuit haar eigen wil. Zo ook, als de ziel in alles mijn Wil doet zeg ik dat zij geloof heeft. Dus de goddelijke Wil en het geloof zijn zaken voortgekomen uit dezelfde stam; en omdat geloof een-voudig*

is, brengen geloof en goddelijke Wil een derde tak voort, de een-voud. En zo krijgt de ziel weer in alles de kenmerken van een duif. Wil je dan mijn duif zijn?"

Bij een andere gelegenheid zei Hij: *"Mijn dochter, parels, goud, juwelen, de kostbaarste dingen worden zorgvuldig bewaard in een of ander kistje met dubbele sloten. Waarom ben je dan bang als Ik je zorgvuldig bewaar in het kistje van de heilige gehoorzaamheid – de veiligste bewaarplaats met niet één maar twee sleutels op de deur om het inbreken van een dief te voorkomen en zelfs welk mankement dan ook? Alleen het zelf draagt het merkteken van alle verval, maar zonder het zelf is alles veilig"*.

27 december 1901

**Jezus deelt de allerheiligste Drie-eenheid aan de schepselen uit.
Verdeeldheid onder priesters.**

Het is niet nodig over mijn armzalige toestand te spreken – over hoe ik mezelf tot niets teruggebracht; het zou me verbitteren en de wonden van mijn ziel open rijten. Daarom laat ik alles in stilte voortgaan en biedt het de Heer aan.

Vanmorgen kwam mijn biechtvader, terwijl ik weende over het verlies van mijn aanbiddelijke Jezus, en hij droeg me op de Heer te smeken dat Hij zich zou verwaardigen om te komen. Hij leek te komen en omdat mijn biechtvader de bedoeling had me te laten kruisigen deelde Hij met mij de pijnen van het kruis en tegelijkertijd zei Hij tot mijn biechtvader: *"Ik deelde de allerheiligste Drie-eenheid uit – dat betekent, Ik schonk de mensen de macht, de wijsheid en de liefde van de goddelijke Personen. U, als mijn vertegenwoordiger, moet niets anders doen dan mijn werk voortzetten in de zielen; en als u er geen belang in stelt, breekt u het werk af dat Ik heb gestart en Ik voel me tekort gedaan in de realisering van mijn plannen en Ik word gedwongen de macht, de wijsheid en de liefde te nemen die Ik u zou uitdelen als u het werk gedaan had wat Ik u had toevertrouwd"*.

Hierna leek het of Hij me buiten mezelf bracht en vanuit de verte kon ik een menigte mensen zien waaruit een ondraaglijke stank opsteeg. Jezus zei: *"Mijn dochter, wat zal een groep priesters zichzelf aandoen – dit zal de laatste keer zijn dat bijeenkomsten en revolutie onder het volk gestimuleerd zal worden"*. En Hij zei het zo verbitterd dat het medelijden opriep. Hierna kwam de herinnering aan mijn toestand weer boven en ik zei: *"Zeg me, mijn Heer, wilt Gij me vanuit de gehoorzaamheid opdragen mijn toestand van dit moment los te laten; omdat ik niet langer lijd zoals eerst voel ik me zo nutteloos. En Hij antwoordde: "Dat*

is juist!” Maar Hij was zo treurig en mijn hart was zo rusteloos dat ik eigenlijk niet wilde horen wat Hij zei. Dus antwoordde ik: “Maar, Heer, het is niet dat ik er mee wil ophouden. Maar ik wil uw heilige Wil kennen, omdat mijn toestand tot nu toe zo was dat U naar me toe kwam en uw lijden met me deelde; maar omdat dit nu geëindigd is, ben ik bang dat U zelfs niet wilt dat ik in bed blijf”. En Jezus: “*Je hebt gelijk*”.

Maar nee – ik voelde mijn hart breken door de antwoorden die de gezegende Jezus me gaf en ik ging door: “Maar Heer, zeg me tenminste, wat is groter glorie voor U; moet ik blijven zelfs al zou ik sterven of geeft U me de opdracht te stoppen?” En Jezus die zag dat ik niet op zou houden, veranderde zelfs van onderwerp en zei: “*Mijn dochter, Ik voel me beledigd door iedereen. Kijk, zelfs toegewijde zielen hebben aandacht voor nauwkeurig onderzoek of iets zonde is of niet, maar zich beteren, de zonde uitbannen ho maar; een teken dat er geen verdriet of liefde is, omdat verdriet en liefde, beide zeer doeltreffende medicijnen zijn die, gebruikt voor de ziel, haar perfect genezen, en de een ondersteunt en versterkt de ander*”. Maar ik bleef denken aan mijn armzalige situatie en ik wilde het onderwerp weer aansnijden om de Wil van de Heer duidelijk te kennen. Maar Jezus verdween en weer terug in mezelf was ik totaal verward over wat me te doen stond. Om zeker te zijn liet ik alles afhangen van de gehoorzaamheid die me opdroeg door te gaan. Moge de Wil van de Heer altijd geschieden.

29 december 1901

Tegenspoed is noodzakelijk voor iemand die in de schaduw van Jezus leeft.

Terwijl ik heel benauwd was zag ik mijn aanbiddelijke Jezus maar heel even en naar mij kijkend zei Hij: “*Mijn dochter, voor wie in mijn spoor leeft is het nodig dat de winden van de tegenspoed om haar heen waaien zodat de ziekmakende lucht rondom haar niet in haar binnen kan dringen, zelfs niet in mijn nabijheid. Dus door deze ziekmakende lucht voortdurend in beweging te houden, houdt de aanhoudende wind die altijd op een afstand en zorgt voor zeer zuivere en heilzame lucht*”. Na deze woorden verdween Hij, en ik begreep heel veel hieromtrent, maar het is niet nodig dit nader te verklaren, omdat ik denk dat de betekenis makkelijk te begrijpen is.

6 januari 1901

Belangrijke uitwerking van de vereniging van ons leven met dat van Jezus. Iets over de dood.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn dierbaarste Jezus, na lang wachten voor een ogenblikje en Hij kwam dicht bij me en zei: *“Mijn dochter, wie probeert in alles net zo ’n leven te leiden als Ik, voegt in wezen nog een zeer speciale geur toe aan alles wat Ik deed in mijn leven om zo de Hemel en de hele Kerk te parfumeren en zelfs het kwaad zelf neemt deze hemelse geur waar. Dit is zo waar dat al de heiligen ieder op zich een geur verspreiden en dat montert de Kerk en de Hemel op, omdat zij ieder een speciale geur hebben. En dit niet alleen; als men probeert mijn leven voort te zetten door te doen wat Ik deed waar hij maar kan – en waar hij het niet kan tenminste vanuit het verlangen en de intentie – dan houd Ik het in mijn handen alsof Ik mijn hele leven voortzette in die ziel, niet als iets van het verleden, maar alsof Ik nu leef. Dit is een kostbare schat in mijn handen, want als Ik de waarde van alles wat Ik deed verdubbel, stel Ik dat ter beschikking voor het heil van de hele mensheid. Dus, zou jij niet één van hen willen zijn?”*

Ik was heel beduusd en wist niet wat te antwoorden en Jezus verdween, maar even later kwam Hij terug en ik zag veel mensen die zeer bang waren voor de dood. Toen ik dit zag, zei ik: *“Mijn liefste Jezus, dat moet een gebrek zijn van mij, niet bang zijn voor de dood. Ik zie dat anderen zo bang zijn terwijl ik, integendeel, alleen denk dat de dood mij met U zal verenigen voor altijd en een einde zal maken aan martelaarschap van mijn wrede scheiding van U; de gedachte aan de dood geeft me niet alleen geen angst maar lucht me op; het geeft me vrede en ik voel me feestelijk, ik negeer al de andere gevolgen die de dood met zich meebrengt”*. En Jezus: *“Dochter, in werkelijkheid is die buitengewone angst om te sterven dwaasheid, als men al mijn verdiensten, vermogens en werken meeneemt als een paspoort voor de Hemel, omdat dat een geschenk van Mij is voor iedereen. Degenen die daar zelfs nog iets aan hebben toegevoegd, hebben zelfs nog meer profijt van mijn geschenk; en met al dit vermogen, hoe kun je dan angst hebben voor de dood? Met dit zeer veilige paspoort kan de ziel binnenkomen waar ze maar wil en door dit paspoort respecteert iedereen haar en laat haar door. Wat jou betreft, dat je helemaal geen angst hebt voor de dood komt door je contact met Mij en omdat je ervaren hebt hoe lieflijk en dierbaar de vereniging is met het hoogste Goed. Weet echter dat ‘t meest welgevallig eer betoon dat Mij kan worden aangeboden, is het verlangen om te sterven om met Mij verenigd te zijn. Dit is de mooiste gezindheid van de ziel om zo gezuiverd te worden en rechtstreeks de weg naar de Hemel te gaan”*. Na deze woorden verdween Hij.

11 januari 1901

Om volmaakt te zijn moet de liefde drievoudig zijn. De wet van de scheiding.

Vanmorgen na de Communie zag ik mijn aanbiddelijke Jezus heel even, en zo gauw ik Hem zag zei ik: “Mijn liefste, zeg me toch, hebt U me nog steeds lief?” En Hij: *“Ja, maar Ik heb lief en ben jaloers, Ik ben jaloers en Ik heb lief. Nog sterker, Ik zeg je, om volmaakt te zijn moet de liefde drievoudig zijn en voor Mij zijn er deze voorwaarden voor de liefde: ten eerste, Ik heb je lief als Schepper, als Verlosser en als Geliefde. Ten tweede: Ik heb je lief in mijn almacht van waaruit Ik jou schiep en alles uit liefde voor jou, zodat lucht, water, vuur en al het andere spreekt van mijn liefde voor jou en dat ik dat alles schiep uit liefde voor jou; Ik heb je lief als mijn beeld en ik heb je lief als persoon. Ten derde, Ik heb je lief van alle eeuwigheid (ab aeterno), Ik heb je lief in de tijd en Ik heb je voor eeuwig lief. En dit is slechts een ademtocht die voortkwam uit mijn liefde; denk je eens in hoe groot moet de liefde zijn die Ik bevat. Welnu, jij moet de liefde zijn die Ik bevat. Welnu jij moet deze drievoudige liefde beantwoorden en Mij beminnen als je God aan Wie je alles van jezelf vasthecht en laat niets van jou zich manifesteren wat geen liefde voor Mij is; heb Me lief namens jezelf en vanwege het goede dat tot je komt en heb Me lief namens allen en in allen”*.

Hierna bracht Hij me buiten mezelf en ik bevond me te midden van veel mensen die zeiden: “Als deze wet wordt aangenomen, arme vrouw, alles zal zich tegen haar keren”. Allen wachtten ongerust op de pro's en contra's en op een andere aparte plaats waren veel mensen te zien die onder elkaar discussieerden. Eén van hen nam het woord en verzocht om stilte; na veel schermutselingen ging hij naar buiten en zei: “Ja inderdaad, ten gunste van de vrouw”. Toen ik dit hoorde vierden allen die buiten waren feest, en die binnen waren, bleven heel verward achter, zo erg dat ze zelfs niet de moed hadden om naar buiten te gaan. Ik denk dat ze spraken over de echtscheidingswet en ik begreep dat die niet werd aangenomen.

12 januari 1902

De blindheid van de mensen. Jezus spreekt over echtscheiding. Tegenspraak is een kostbare parel.

Het lijkt of mijn aanbiddelijke Jezus weer een beetje meer komt. Vanmorgen bracht Hij me buiten mezelf en toonde me het grote kwaad van de maatschappij. En zijn grote bitterheid; en Hij stortte in mij overvloedig een deel van wat Hem verbitterde. Toen zei Hij: *“Mijn dochter, kijk nou toch eens waar de blindheid van de mensen toe leidt – zij komen er toe wetten voor te stellen die zondig zijn en zich tegen hen keren en tegen hun eigen sociale welzijn. Mijn dochter, daarom roep Ik je op tot meer lijden – zodat als jij je samen met Mij aanbiedt aan de goddelijke rechtvaardigheid degenen die deze echtscheidingswet moeten bestrijden, licht ontvangen en effectieve genade om te overwinnen. Mijn dochter,*

Ik laat toe dat zij oorlog voeren en er revoluties uitbreken en dat het bloed van nieuwe martelaren over de wereld stroomt – dit is een eer voor Mij en voor mijn Kerk; maar deze wet is een belediging voor mijn Kerk, en voor Mij walgelijk en onverdraaglijk”.

Terwijl Hij dit zei, zag ik een man die deze wet bestreed moe en aan het eind van zijn krachten, op het punt zich terug te trekken. Samen met de Heer bemoedigden we hem en hij antwoordde: “Ik zie mezelf bijna altijd alleen strijden en niet in staat het doel te bereiken”. En ik zei: “Houd moed, want tegenspraak is als vele parels die de Heer zal gebruiken als decoraties in de Hemel”. En hij schiep moed en zette de onderneming voort. Hierna zag ik iemand anders, totaal uitgeput en bezorgd, niet wetend wat te doen en iemand zei hem: “Weet je wat je moet doen? Ga weg – ga weg uit Rome”. En hij: “Nee, dat kan niet, ik heb het mijn vader beloofd; al kost het mijn leven, maar weggaan – nooit”. Later trokken we ons terug; Jezus verdween en ik bevond me weer in mezelf.

14 januari 1902

Iemand is Jezus niet waardig als hij zich niet van alles ontledigt. Waarin bestaat ware verrukking.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn aanbiddelijke Jezus en zei: “*Mijn dochter, alleen degene die zich heeft ontledigd van zichzelf en van alles, en zich totaal gevuld heeft met Mij is Mij werkelijk waardig en maakt zich zo tot een voorwerp van alleen goddelijke liefde; en dat gaat zover dat mijn liefde zijn leven gaat uitmaken en hij moet Mij liefhebben, niet met zijn liefde, maar met Mijn eigen liefde*”. Toen vervolgde Hij: “*Wat betekenen de woorden: Hij sloot de machtigen van hun troon en verheft de geringen? Dat de ziel die zich volledig ontledigt, zich helemaal vult met God en als zij God lief heeft samen met Godzelf verheft God de ziel tot eeuwige liefde. Dit is de ware en grootste verrukking en tevens ware nederigheid*”. Toen ging Hij verder: “*Het ware teken dat men deze liefde bezit is dat de ziel zich alleen bekommert om haar liefde voor God, om Hem bekend te maken en te zorgen dat iedereen Hem bemint*”. Toen Hij zich terugtrok in mijn binnenste hoorde ik Hem bidden: “*Eeuwig heilige en ondeelbare Drie-eenheid, Ik aanbid U ten diepste, Ik bemin U vurig, Ik dank U voortdurend namens allen en in de harten van allen*”. En ik bleef luisteren en hoorde Hem bijna continu bidden in mijn binnenste en bad samen met Hem.

25 januari 1902

De koorts van de liefde laat de ziel opstijgen ten Hemel.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus, nadat ik veel had doorgemaakt en direct toen ik Hem zag, zei ik: "Mijn geliefde God, ik kan niets meer verdragen, neem mij naar de Hemel voor altijd of blijf voor altijd bij mij op aarde". En Hij: *"Laat me onderzoeken waartoe de koorts van je liefde heeft geleid. Net zoals de lichamelijke koorts, wanneer die hoog oploopt, het vermogen heeft het lichaam te stoppen en het te doen sterven, zo ook heeft de koorts van de liefde, als die buitengewoon hoog oploopt, het vermogen heeft het lichaam te slopen en het te doen sterven, zo ook heeft de koorts van de liefde, als die buitengewoon hoog oploopt in feite het vermogen 't lichaam te verteren en de ziel te laten opstijgen ten Hemel"*. En bij deze woorden nam Hij mijn hart in zijn handen en Hij vervolgde: *"Mijn dochter, de hevigheid van de liefdeskoorts heeft dat punt nog niet bereikt; er is nog iets meer nodig"*. Toen wilde Hij zijn bitterheid in mij uitstorten, maar ik zei Hem niets; en bijna verwijderd voegde Hij er lief aan toe: *"Ken je je plicht niet – het eerste wat je moet doen als je Me ziet is je ervan overtuigen of er niets is in Mij dat Me kwelt en Me verbittert en Me vragen het in jou uit te storten. Dit is de ware liefde – de pijnen ervaren van de geliefde om te kunnen zien dat de beminde volkomen tevreden is"*. Vol schaamte zei ik: *"Heer, stort het uit"*. En Hij deed dat en verdween.

26 januari 1902

De koningin Moeder wordt verrijkt met de voorrechten van de allerheiligste Drie-eenheid.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik vanmorgen een oneindig licht voor me en ik begreep dat in dat licht de allerheiligste Drie-eenheid woonde; voor dat licht zag ik tevens de Koningin Moeder; Zij werd totaal opgenomen in de allerheiligste Drie-eenheid en Zij nam de drie goddelijke Personen in Zichzelf op, zodanig dat Zij verrijkt werd met de drie voorrechten van de allerheiligste Drie-eenheid: de macht, de vrijheid en de liefde. En net zoals God de mensheid liefheeft als een deel van Zichzelf en als een deeltje dat van Hem vandaan komt en waarvan Hij vurig verlangt dat dit deel van Zichzelf weer bij Hem terugkomt, zo bemint de Koningin Moeder delend in deze voorrechten de mensheid met hartstochtelijke liefde.

Met dit voor ogen zag ik mijn biechtvader en ik smeekte de allerheiligste Maagd om bij de allerheiligste Drie-eenheid voor hem ten beste te spreken. Zij boog en bracht mijn gebed bij Gods troon en ik zag hoe een lichtstroom van de

goddelijke troon vandaan kwam waarin mijn biechtvader helemaal werd opgenomen en ik bevond me weer in mezelf.

3 februari 1902

Luisa biedt haar leven aan, opdat de echtscheidingswet niet zal worden aangenomen.

In mijn gebruikelijke toestand trof ik mezelf buiten mezelf aan met mijn aanbiddelijke Kindje Jezus in mijn armen. Eerst stortte Hij een beetje van zijn bitterheid in mij uit en toen wilde Hij weggaan; en ik hield Hem stevig vast in mijn armen en zei: "Mijn liefste kleine leven van mijn leven, wat doet U nu? Wilt U weggaan? En wat moet ik dan? Ziet U niet dat zonder U voor mij betekent voortdurend sterven? Bovendien zal uw hart, dat de goedheid zelf is niet de moed hebben om dit te doen en ik zal U nooit laten vertrekken". En ik hield Hem zo stevig vast alsof mijn armen kettingen waren geworden. Niet in staat Zich te bevrijden, bleef Hij bij me, zwijgend en toen ik zag dat het kwaad in de maatschappij maar voort woedde, zei ik: "Mijn liefste Goed, zeg me eens, wat zal er gebeuren met die echtscheidingswet waarover ze spreken? Zullen ze deze zondige wet gaan indienen of niet? En Hij zei: *"Mijn dochter, het innerlijk van de mens bevat een gezwel vol bederf en verrotting alsof het 't stadium van vertering bereikt; en niet in staat om dit nog langer te verdragen, wil hij deze tumor wegsnijden – maar niet om te genezen; eerder om een gedeelte van deze verrotting naar buiten te laten komen en zo de hele maatschappij te bezoedelen en te infecteren. Maar de goddelijke Zon zweeft bijna in het centrum van de maatschappij en roept voortdurend: "O, weet je niet meer uit welke zuivere bron je gekomen bent? Met wat voor een lichtkrans Ik je teruggeroepen heb naar het juiste pad? Hoe kan dit gebeuren? Je hebt niet alleen jezelf bezoedeld, maar je komt op een punt dat je handelt tegen je natuur in; je wilt bijna de natuur die Ik je gaf en door Mij is vastgesteld, veranderen"*.

Toen zei Hij nog veel meer, wat ik niet kan herhalen, en Hij sprak met zo'n bitterheid dat ik het niet kon verdragen Hem zo te zien en ik zei: "Heer, laten we ons terugtrekken; ziet U niet hoe de mensen U verbitteren en U bijna geen vrede gunnen?" Dus trokken we ons terug naar mijn bed en in mijn wens mijn goede Jezus wat op te vrolijken zei ik: "Omdat U zo treurig zou zijn als de mensen dit zouden doen, bied ik U mijn leven aan om te lijden en zo te verkrijgen dat ze hier niet toe komen. En opdat mijn aanbod op geen enkele wijze zal worden afgewezen verenig ik het met uw offer om die genade zeker te krijgen". Terwijl ik dit zei, kwam het me voor dat de Heer mijn aanbod wilde aanbieden aan de goddelijke rechtvaardigheid. Hij verdween en ik bevond me in mezelf. Het bleek dat de mensen ten minste een paar artikelen van deze wet wilden goedkeuren,

omdat zij niet in staat waren de wet in zijn geheel aan te nemen zoals zij graag wilden.

8 februari 1902

Betekenis van Jezus' lijden.

Vanmorgen liet mijn aanbiddelijke Jezus mij bij zijn komst delen in een deel van zijn Passie. Terwijl ik leed, zei de Heer om me te bemoedigen: *“Mijn dochter, het primaire doel van de Passie is glorie, lofprijzing, eerbetoon, dankzegging en eerherstel voor de Godheid; Bovendien de redding van de zielen en al de genaden die nodig zijn, om dit doel te bereiken. Dus als iemand deelt in de pijnen van mijn Passie heeft haar leven deze zelfde betekenis. En dat niet alleen, zij krijgt dezelfde gestalte als mijn Mensheid; en omdat mijn Mensheid verenigd is met mijn Godheid, heeft de ziel die deelt in mijn lijden ook contact met de Godheid en kan zij krijgen wat ze maar wil. Nog sterker, haar pijnen zijn als sleutels om de goddelijke schatten te ontsluiten; dit, zolang ze hier op aarde leeft en dan wordt er voor haar een bijzondere glorie gereserveerd boven in de Hemel haar geschonken door mijn Mensheid en Godheid, om zo te lijken op mijn eigen licht en Glorie en ook voor het hele hemels hof een bijzondere glorie, die door deze ziel aan dat hof zal worden gegeven door datgene wat Ik haar heb meegedeeld. Hoe meer de zielen in de pijnen op Mij gaan lijken des te meer licht en glorie zal er in feite vanuit de Godheid komen; en hierdoor deelt het hele hemelse hof in deze glorie”*. Moge de Heer altijd gezegend zijn en dat alles moge zijn voor zijn leer en glorie.

9 februari 1902

Jezus stelt zich ter beschikking van de ziel. Luisa vraagt om het wonder dat de echtscheidingswet niet zal worden goedgekeurd.

Bij zijn komst vanmorgen liet Jezus me overvloedig delen in zijn pijnen; zo hevig dat ik het gevoel had of ik ging sterven. Welnu, in deze toestand was de gezegende Jezus ontroerd en aangedaan bij het zien van mijn lijden en vestigde zich in mijn binnenste, sloot me in zijn armen en zei: *“Mijn dochter, zoals jij bereid was voor Mij te lijden, zo stel Ik Me beschikbaar om je te belonen. Zeg me, wat wil dat Ik doe? Ik ben bereid om te doen wat je wilt”*. En Ik bedacht hoe verdrietig Hij zou zijn als de echtscheidingswet zou worden aangenomen en al het kwaad wat daardoor over de maatschappij zou komen en ik zei: *“Mijn liefste Goed, omdat U zich verwaardigt Uzelf beschikbaar te stellen, wil ik dat U een wonder bewerkt vanuit uw almacht – laat de wil van de schepselen geketend*

worden, zodat zij niet in staat zullen zijn deze wet aan te nemen". De Heer leek mijn voorstel aan te nemen en zei: *"Bijna al de slachtofferzielen die er ooit op aarde waren en die nu in de Hemel zijn, hebben enkele zeer stralende sterren op hun kroon zodat zij zich duidelijk onderscheiden op hun plaats. Deze sterren zijn een teken van grote glorie die zij God hebben gebracht en ook een groot goed voor de mensheid door hen. Jij wilt dat Ik een wonder doe zodat deze echtscheidingswet niet wordt goedgekeurd en dit niet zal gebeuren. Welaan dan, uit liefde voor jou zal Ik dit wonder doen en dit zal de meest stralende ster zijn op jouw kroon – dat betekent dat je door je lijden mijn rechtvaardigheid hebt teruggehouden en na zo veel kwaad dat zij hebben begaan heb je in deze droeve tijden ook dit kwaad voorkomen wat zij zelf hebben gewild. Zo kan God meer glorie worden gebracht en meer heil voor de mensen"*.

17 februari 1902

Jezus legt uit wat dood is.

Vanmorgen vond ik na lang wachten uiteindelijk mijn liefste Jezus en klagend zei ik: "Mijn geliefde God, hoe kunt U me zo lang laten wachten? Weet U niet dat ik zonder u niet kan leven en dat mijn ziel een voortdurend sterven doormaakt?" En Hij: *"Telkens als je Me zoekt, stel je je beschikbaar om te sterven, omdat de dood in waarheid immers betekent standvastige en blijvende vereniging met Mij. Zo was mijn leven – een voortdurend sterven uit liefde voor jou en deze voortdurende dood was de voorbereiding voor het grote offer om voor jou op het kruis te sterven. Weet dat wie in mijn Mensheid leeft en zich voedt met de werken van mijn Mensheid zelf tot een grote boom wordt, vol overvloedige bloemen en vruchten die het voedsel zijn voor God en de ziel. Wie buiten mijn Mensheid leeft diens werken zijn verfoeilijk voor God en onvruchtbaar voor zichzelf"*.

Hierna stortte God zowel bitterheid en zoetheid samen in mij uit; daarna wandelden we wat rond onder de mensen, maar ik kon mijn ogen niet afhouden van het gelaat van mijn geliefde Jezus. Hij zag dit en zei: *"Mijn dochter, wie zich laat lokken door de werken van zijn Schepper verlaat tijdelijk de werken van de schepselen"*. Hij verdween en ik bevond me in mezelf.

19 februari 1920

De ziel is als een doek waarop het goddelijk evenbeeld komt te staan.

In mijn gebruikelijke toestand vertoonde mijn aanbiddelijke Jezus zich slapend in mijn binnenste, terwijl Hij veel goddelijke licht uitstraalde. Ik was gelukkig dat ik Hem zag, maar ook ontevreden dat ik de zoetheid en de zachtheid van zijn scheppende stem niet kon horen. Na lang wachten liet Hij zich weer zien en toen Hij mijn ontevredenheid zag zei Hij: *“In mijn dienstwerk in het openbaar is het gebruik van mijn stem nodig om Mijzelf verstaanbaar te maken, maar in mijn persoonlijk werk is mijn tegenwoordigheid alleen voldoende voor alles. In feite is Mij zien en de harmonie zien van mijn vermogens om die in zichzelf te kopiëren het zelfde. Dus de aandacht van de ziel moet uitgaan naar mij en naar de innerlijke werkzaamheden van het woord in alles; want als Ik de ziel naar Mij toe trek zou je kunnen zeggen dat zij een goddelijk leven leidt, tenminste voor de tijd dat Ik haar in mijn tegenwoordigheid houd. Mijn vermogens verschaffen de verschillende kleuren en de ziel is als een doek waarop in haar binnenste het goddelijk evenbeeld komt te staan Het gaat net zo als met hoge bruggen, hoe hoger ze zijn, des te dieper onder hen komt de regen neer zo ook stelt de ziel zich voor mijn aanwezigheid op, waar ze hoort te staan – in de diepte, in haar niets – zijn zodat ze zich voelt of er niets van haar overblijft; en de Godheid stort stromen genade over haar uit en neemt haar tenslotte in Zich op. Daarom moet zij tevreden zijn met alles – tevreden als Ik spreek, tevreden als Ik niet spreek”*. Terwijl Hij dit zei voelde ik me alsof ik opgenomen werd in God en toen bevond ik me weer in mezelf.

21 februari 1902

Jezus sprak eenvoudig, zodat zowel de onderlegden als de meest onwetenden het konden begrijpen. De predikanten van deze tijd wringen zich in allerlei bochten en vermengen het met zoveel spitsvondigheden dat de mensen honger houden en zich vervelen.

In mijn gebruikelijke toestand toonde mijn aanbiddelijke Jezus zich in mijn binnenste als in rust. Maar terwijl Hij leek te rusten leek het of Hij beledigd werd en dit niet kon verdragen en het leek of Hij ontwaakte en zei: *“Mijn dochter, he geduld – laat Me deze bitterheid in jou uitstorten, want het geeft me geen rust”*. En bij deze woorden stortte Hij in mij uit wat Hem verbitterde en aanvaardde het aangename ervan om zo te kunnen rusten. Toen bleef Hij in mijn binnenste en verspreidde veel licht, om zo een web van licht te vormen dat alle mensen in zich opnam. Sommigen echter ontvingen meer van dat licht, anderen minder. Welnu, terwijl ik dit zag, zei onze Heer: *“Mijn geliefde, als Ik zwijg is het een teken dat Ik wil rusten – dat betekent, jouw rust in Mij en de mijne in jou. Als Ik spreek is dat een teken dat Ik activiteit wil – jouw hulp bij de redding van de zielen, want omdat zij mijn evenbeeld zijn, beschouw Ik wat voor hen wordt gedaan als voor Mij gedaan”*. Toen Hij dit zei zag ik verscheidene

priesters en Jezus vervolgde alsof Hij klaagde bij hen: *“Mijn spreken was eenvoudig zodat zowel de onderlegden als de meest onwetenden het konden begrijpen, zoals duidelijk blijkt in het heilig evangelie. Maar de predikanten van deze tijd wringen zich in allerlei bochten en vermengen het met zoveel spitsvondigheden dat de mensen honger houden en zich vervelen. Het maakt duidelijk dat zij het niet ontleden aan de bron die Ik ben”*.

24 februari 1902

De koningen Moeder; Sterre der zee op aarde, Sterrenlicht in de Hemel. Meer over de echtscheidingswet.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de Koningin Moeder en zei: *“Mijn dochter, mijn verdriet was, zoals de profeten zeggen, een zee van smarten en in de Hemel zijn die veranderd in een zee van glorie en uit elk verdriet van mij is de vrucht geboren van net zoveel schatten van genade. En net zoals op aarde noemen ze Mij 'Sterrenlicht' voor al de heiligen omdat zij behagen scheppen in dit licht dat mijn smart teweegbrengt”*. Intussen kwam mijn aanbiddelijke Jezus en zei: *“Mijn geliefde, niets is Mij meer dierbaar en behaagt Mij meer dan een oprecht hart dat Mij liefheeft en als het Mij ziet lijden vraagt 't dat zij mag lijden wat Ik lijd. Dit bindt Me zo aan haar en heeft zoveel macht over mijn hart dat Ik haar als beloning alles van Mezelf geef en Ik geef haar de grootste genade en wat ze maar wil, en als Ik dat niet zou doen, terwijl Ik mezelf wegschonk, voel Ik dat Ik, voor alles wat Ik niet geef eigenlijk diefstal pleeg – dat betekent dat Ik zoveel verplichtingen op Me neem”*.

Nadien bracht Hij me buiten mezelf en Jezus vervolgde: *“Mijn dochter, er zijn bepaalde beledigingen die de beledigingen die Ik verdroeg in mijn Passie ver overtreffen. Vandaag heb Ik er verschillende verdragen, zo erg dat als Ik niet een gedeelte ervan in jou uitstort, mijn rechtvaardigheid Me zou dwingen om hevige geselingen op de aarde neer te laten komen; laat Me daarom wat in jou uitstorten”*. Nadat Hij die in mij had uitgestort hoorde ik Hem, ik weet niet hoe, spreken over beledigingen en ik zei: *“Heer, die echtscheidingswet waarover zij spreken – is het zeker dat zij die niet zullen goed keuren?”* En Hij: *“Op dit moment is het zeker. Over vijftien of twintig jaar, als Ik je staat van offerziel intrek of je naar de Hemel roep kunnen ze dat wel doe; maar voor dit moment heb Ik het wonder van het ketenen van hun wil en hen in de war brengen al volbracht. Als je de woede van de demonen en van degenen die deze wet wensen en er zeker van zijn dat ze die bekomen zou kennen – die is zo groot dat ze zo mogelijk ieder gezag zouden vernietigen en overal een slachting zouden aanrichten. Zou je dus om deze woede te temperen en deze slachtingen gedeeltelijk te voorkomen jezelf enigszins bloot willen stellen aan hun*

boosheid?” En Ik: “Ja als U met me mee gaat”. Dus gingen we naar een plaats waar demonen waren en mensen die razend leken, woedend, gek. Zo gauw ze me zagen, kwamen ze als wolven op me af, en sommigen wilden me slaan, anderen mijn vlees verscheuren; zij hadden me willen vernietigen, maar hadden er de kracht niet voor. Onschoon ik zeer veel leed, vreesde ik hen echter niet, omdat Jezus bij me was. Hierna bevond ik me weer in mezelf, maar vol verschillende pijnen. Moge de Heer altijd gezegend zijn.

2 maart 1902

De uitwerking van geloof.

Vanmorgen voelde ik me verdrietig alsof de Heer me weer wilde beroven van zijn tegenwoordigheid en daarom lijden van me weg nam; en ik voelde me ook een beetje ontmoedigd. Na lang wachten kwam Hij toen heel even en zei: *“Mijn dochter, wie zich voedt met geloof krijgt goddelijk leven en door het goddelijk leven te bekomen vernietigd hij het menselijk leven – dat wil zeggen, hij vernietigt in zich de kiem die de erfzonde teweeg bracht en verwerft weer de volmaakte natuur zoals die uit mijn handen voortkwam, gelijk aan de Mijne. En hiermee gaat hij de engelachtige natuur en adel overtreffen”*. Na deze woorden verdween Hij.

3 maart 1902

Kastijdingen zijn noodzakelijke.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet en ik voelde me sterven door zijn afwezigheid. Toen rond middernacht kwam Hij, door medelijden met mij bewogen, en Hij kuste me en zei: *“Mijn dochter, het is nodig dat Ik soms niet kom; hoe kan ik anders uiting geven aan mijn rechtvaardigheid? En als de mensen zien dat Ik hen kastijd zullen ze alleen maar steeds brutaler worden. Daerom zijn oorlogen, bloedbaden noodzakelijke. De aanvang en de middelen zullen zeer pijnlijk zijn, maar uiteindelijk zal je zeer blij zijn. Bovendien weet je dat het allerheiligste is berusting in mijn Wil”*.

5 maart 1902

Vanmorgen bevond ik me buiten mezelf en rondgaand op zoek naar mijn aanbiddelijke Jezus vond ik Hem; maar tot mijn verbazing zag ik dat er veel doorns in zijn voetzolen staken die Hem pijn bezorgden en waardoor Hij niet

kon lopen. Heel bedroefd wierp Hij zich in mijn armen, verlangend naar rust in de hoop dat ik die doorns eruit zou halen. Ik drukte Hem tegen me aan en zei: “Mijn lieve Liefde, als U de afgelopen dagen was gekomen zou U niet zoveel doorns in uw voeten hebben; als er wat in zouden zitten, zou ik die er direct uitgetrokken hebben. Dit komt ervan als U niet komt”. En terwijl ik dit zei bleef ik die doorns eruit halen, terwijl het bloed uit de voeten van de gezegende Jezus stroomde en Hij werd gekweld door hevige pijn. Hierna wat opgelucht, wilde Hij ook wat uitstorten en toen zei Hij: *“Mijn dochter, wat een corruptie onder de mensen – wat gaan ze lange kromme wegen. Maar het is het slechte voorbeeld van de leiders dat van invloed is; iemand die maar een beetje gezag heeft zal zich onderscheiden als leider als zijn licht voortkomt uit een geest van onbaatzuchtigheid en zijn rechtvaardigheid zal bij de toeschouwers als een bliksemstraal inslaan zodat zij zich niet van hem en zijn voorbeeld kunnen verwijderen”*. Na deze woorden verdween Hij.

6 maart 1902

Jezus wordt beroofd van ieder grondbeginsel, ieder bestel en oppergezag.

Toen mijn aanbiddelijke Jezus vanmorgen kwam toonde Hij zich helemaal naakt en probeerde als het ware te schuilen in mijn binnenste en zei: *“Mijn dochter, zij hebben Mij ontdaan van ieder grondbeginsel, van ieder bestel en oppergezag, en om mijn rechten over de schepselen weer terug te krijgen is het noodzakelijk dat Ik hen ontkleedt en hen bijna vernietig. Hierdoor zullen zij erkennen dat waar God niet aanwezig is als grondbeginsel, bestel en oppergezag, zal alles leiden tot hun eigen ondergang en daarom naar de bron van alle kwaad”*.

7 maart 1902

Voor de goddelijke tegenwoordigheid verkrijgt en vermenigvuldigt de ziel in zichzelf de wijze van goddelijke werkzaamheid.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn lieflijke Jezus maar even en Hij zei: *“Mijn dochter, als ik de ziel binnentrek in mijn tegenwoordigheid krijg zij de gave om in zichzelf de wijze van goddelijke werkzaamheid op te nemen en te vermenigvuldigen, zodat bij later contact met de schepselen zij in zichzelf de kracht voelen van de goddelijke werkzaamheid die deze ziel bezit”*.

Hierna was ik bang dat de dingen die ik in mijn binnenste doe wel aangenaam zijn voor de Heer; en Hij vervolgde: *“Waarom ben je bang als je leven geënt is op het mijne? Bovendien is alles wat jij in je binnenste doet bezield door Mij en*

dikwijls heb Ik zelf het samen met jou gedaan en Ik heb je ingegeven hoe het te doen en hoe je Me kon behagen. Andere keren heb Ik de engelen geroepen en verenigd met elkaar hebben zij gedaan wat jij in je binnenste deed. Dit betekent dat het Mij behaagde wat je doet en dat Ik zelf het je geleerd heb; ga daarom voort en wees niet bang". Zo werd ik gerustgesteld.

10 maart 1902

liefdespijn is vreselijker dan de hel.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me buiten mezelf, op zoek naar mijn aanbiddelijke Jezus. Maar ik kon Hem niet vinden; ik ging weer op zoek, riep om Hem, maar het was alles vergeefs. Niet wetend wat ik anders kon doen, stond mijn arme hart doodsangsten uit en er drong zo'n scherpe pijn binnen dat ik het niet uit kan leggen, Ik kan alleen zeggen dat ik niet weet hoe ik in leven ben gebleven. In deze pijnlijke situatie, nog steeds op zoek naar Hem, kon ik het niet laten opnieuw naar Hem te zoeken tot ik Hem tenslotte vond en Hem zei: "Hoe kunt U me zo wreed behandelen, Heer? Kijkt Uzelf eens of ik deze pijnen kan verdragen". En volkomen uitgeput gaf ik me over in zijn armen. Vol medelijden keek Jezus naar mij en zei: *"Mijn geliefde dochter, je hebt gelijk; kalmeer, want Ik ben bij je en Ik zal je niet verlaten. Arme dochter, wat lijd je. Liefdespijn is vreselijker dan de hel. Wat tiranniseert een mens het meest – de hel of een tegenstrijdige liefde, een afschuwelijke liefde. Wat kan een ziel meer tiranniseren dan de hel? Een geliefde liefde. Als je eens wist hoe veel Ik lijd bij het zien hoe jij getiranniseerd wordt door deze liefde voor Mij. Om Mij niet zo veel te laten lijden moet je kalmer zijn als Ik je beroof van mijn tegenwoordigheid. Stel je eens voor – als Ik al zoveel lijd als Ik iemand zie lijden die Mij niet liefheeft en Mij beledigt, hoeveel meer lijd Ik dan als Ik iemand zie lijden die Mij wel liefheeft?"*

Toen ik dit hoorde zei ik ontroerd: "Heer, zeg me tenminste of U wilt dat ik probeer uit deze toestand te geraken zonder te wachten op mijn biechtvader, als U niet komt". En Hij vervolgde: *"Nee, Ik wil niet dat je uit deze toestand geraakt vóór je biechtvader komt, laat alle angst los; Ik neem plaats in je binnenste en houd je handen in de mijne en door het contact met mijn handen zul je weten dat Ik bij je ben"*.

Dus als het verlangen naar Hem weer opkomt voel ik hoe Jezus' handen de mijne omklemmen en bij dat goddelijk contact wordt ik kalm en zeg: "Het is waar, Hij is bij me". Op andere momenten als het verlangen om Hem te zien sterker wordt voel ik hoe mijn handen vaster omklemd worden door de zijne en Hij zegt: *"Luisa, mijn dochter, hier ben ik – zoek Me nergens anders"*. En zo lijkt het of ik kalmer ben.

12 maart 1902

Er dreigen kastijdingen.

Ik bleef mijn aanbiddelijke Jezus op dezelfde manier zien – dat wil zeggen in mijn binnenste, maar ik zag Hem binnenin mij met zijn rug naar de wereld met in zijn hand een gesel die Hij op de schepselen liet neerkomen; en zo leek het dat kastijdingen op de oogst neerkwamen en ook stierven er mensen. Terwijl Hij geselde sprak Hij dreigende woorden waarvan ik alleen kan herinneren: *“Ik wil dit niet, maar gij zelf hebt Mij uitgedaagd om jullie te verdelgen. Welnu, Ik zal jullie verdelgen”*. Na dit gezegd te hebben, verdween Hij.

16 maart 1902

Men moet niet zijn eigen vertroosting zoeken, of de waardering en het plezier van iemand anders, maar alleen de vreugde van God.

O, hoe moeilijk is het als Hij maar even komt. Het is voortdurend zielensmart en angst dat Hij niet meer komt. O, God, wat een pijn! Ik weet niet hoe ik leef, ik leef en sterf tegelijk.

Toen liet Hij zich even zien in een meelijwekkende toestand, met een gebroken arm en heel verdrietig zei Hij: *“Mijn dochter, kijk toch eens wat schepselen Mij aandoen – hoe kun je nu willen dat Ik hen niet kastijd?”* En bij deze woorden scheen Hij een groot kruis te nemen, waarvan de armen hingen boven zes of zeven steden; en er volgden verschillende kastijdingen. Toen ik dit zag leed ik erg veel en in een poging mij wat af te leiden van die pijn vervolgde Hij: *“Mijn dochter, je lijdt heel veel wanneer Ik je beroof van mijn aanwezigheid. Dit is noodzakelijk voor je, want omdat je lange tijd in aanraking geweest bent met de Godheid en door dit contact ermee vereenzelvigd bent, heb je genoten zoals van het goddelijk licht, en hoe meer iemand heeft genoten van het licht, des te meer voelt hij de ontbering van dat licht, en de last, de ergernis en de pijn die duisternis met zich meebrengt”*. Toen herhaalde Hij: *“Het belangrijkste echter voor iedereen is, dat men in iedere gedachte woord en werk niet zijn eigen vertroosting moet zoeken of de waardering en het plezier van iemand anders, maar enkel en alleen de vreugde van God”*.

18 maart 1902

Onrust doet Jezus lijden.

Vanmorgen voelde ik me rusteloos, vanwege de afwezigheid van mijn aanbiddelijke Jezus; na de Communie ontvangen te hebben, begon ik meteen toen Hij in mijn hart kwam, veel nonsens uit te kramen: "Mijn liefste Goed, ik ga niet kalm blijven wanneer U niet komt. Als U ziet dat ik kalm blijf doet U daar Uw voordeel mee en denkt er niet over om te komen; dus is het nodig wat stappen te zetten, anders kan men het niet aan". Toen Hij me hoorde, kwam Hij in beweging in mijn binnenste en verscheen Hij met een glimlach vanwege mijn nonsens en Hij zei: *"Jij wilt me dus laten lijden. In feite lijkt Ik meer als Ik weet dat je onrustig bent en geen poging doen om te kalmeren is hetzelfde als willen dat Ik meer lijd"*. En ik, krankzinnig als ik was, zei: "Het is beter dat U lijdt, omdat U door uw eigen lijden meer medelijden kunt hebben met mijn leed. Bovendien is het lijden dat U overkomt vanuit de zonde bedenkelijk. Het is voldoende dat het dat niet is". En Jezus: *"Maar als Ik kom dwing je Mij om niet te kastijden, terwijl kastijdingen zo noodzakelijk zijn. In dat geval moet je je aan Mij aanpassen en willen wat Ik wil"*. En Ik, "Welke kastijdingen? Wilt U mensen laten sterven? Laat hen sterven; zij moeten hoe dan ook naar U toe komen en naar hun vaderland – als U hen maar redt. Wat ik wil is dat U hen vrijwaart van besmettelijke ziekten". De Heer besteedde geen aandacht aan mij en Hij verdween. Toen Hij terug kwam verscheen Hij steeds met zijn rug naar de wereld en hoe ik ook probeerde, ik kreeg het niet voor elkaar dat Hij ernaar keek; en toen ik Hem wilde dwingen zei Hij: *"Dwing Me niet, anders dwing je Me te beroven van mijn aanwezigheid"*. Dus bleef ik achter met wroeging en ik voel dat ik veel fouten heb gemaakt.

19 maart 1902

Schepselen hebben zichzelf verknoeid uit eigen beweging.

Ik hield maar wroeging, toch bleef de Heer komen en Hij wilde goed maken wat ik de dag ervoor had gedaan en ik zei: "Heer, laat ons gaan kijken wat de schepselen nu doen. Zij zijn uw evenbeeld – wilt U geen medelijden met hen hebben?" En Hij: *"Nee, Ik wil niet gaan. Zij hebben zichzelf uit eigen beweging verknoeid en Ik zal toelaten, dat wat dient als voedsel zal dienen als bron van infectie voor hen. Als jij wilt gaan helpen, troosten, iets doen, ga je gang – Ik ga niet"*. Dus verliet ik mijn geliefde Jezus en begaf me onder de schepselen; ik hielp iemand om goed te sterven. Toen zag ik waar de bedorven lucht vandaan kwam en ik deed verschillende boetedoeningen om die te verwijderen; en toen kwam ik terug. De gezegende Jezus bleef verschijnen maar in stilte.

23 maart 1902

De basis van ware heiligheid is zelfkennis.

Na heel veel strijd, kwam mijn liefste Jezus en zei: *“Mijn dochter, de basis van ware heiligheid is de zelfkennis”*. En ik: *“Echt waar?”* En Hij: *“Zeker omdat men zich met zelfkennis ontdekt van zichzelf en volledig afgaat op de kennis die hij van God krijgt, zodanig dat zijn werkzaamheden puur goddelijke werkzaamheden is omdat er niets over is van zijn eigen wezen”*. Toen vervolgde Hij: *“Als men innerlijk vervuld is van God alleen en alleen bezig is met Hem en alles wat Hem toebehoort, deelt God alles van Hem zelf met de ziel. Als zij zich innerlijk nu eens met God bezighoudt en dan weer met andere dingen deelt God zichzelf maar gedeeltelijk mee aan de ziel”*.

27 maart 1902

Lessen van Jezus over rechtvaardigheid.

Ik bevond me buiten mezelf en ging op zoek naar mijn liefste Jezus en op mijn tocht zag ik Hem in de armen van de koningin Moeder. Vermoeid als ik was rukte ik Hem, heel stout weg en nam Hem in mijn armen en zei: *“Mijn liefde, is dat nou die belofte dat U me niet zou verlaten, terwijl U de laatste dagen bijna niet, om niet te zeggen helemaal niet, bent gekomen. En Hij: “Mijn dochter, Ik was bij je; alleen heb je Me niet duidelijk gezien. Als je verlangens zo vurig waren geweest dat de sluier die je belet Mij te zien zou verbranden dan zou je Me zeker gezien hebben”*. En alsof Hij me een vermaning wilde geven, vervolgde Hij: *“Je moet niet alleen oprecht zijn maar rechtvaardig. Rechtvaardigheid houdt in Mij liefhebben, prijzen, verheerlijken, danken, zegenen, eerherstel brengen, aanbidden, niet alleen namens jezelf, maar voor alle andere schepselen. Dit zijn de rechten van de rechtvaardigheid die Ik van ieder schepsel en die Mij toekomen als Schepper en iemand die Mij één van deze rechten ontzeg, kan nooit rechtvaardig benoemt worden. Denk daarom aan het vervullen van je plicht van rechtvaardigheid, want in rechtvaardigheid zul je het begin het middel en het eind van de heiligheid vinden”*.

30 maart 1902

Het kleed van licht van de verrezen Mensheid van Jezus.

Vanmorgen toen ik me buiten mezelf bevond, zag ik heel even mijn aanbiddelijke Jezus tijdens zijn verrijzenis – gekleed met licht zo stralend dat de

zon verduisterd bleef in dat licht. Ik was verrukt en zei: “Heer als ik niet waardig ben uw verheerlijkte Mensheid aan te raken, laat me dan tenminste uw kleed beroven”. En Hij zei: *“Mijn geliefde, wat zeg je? Nadat Ik weer opgestegen was had Ik geen stoffelijk kleed meer nodig; sterker nog, mijn kleren bestaan uit zon, uit zeer zuiver licht dat mijn Mensheid bedekt en dat eeuwig straalt en onuitputtelijke vreugde schenkt aan al de gevoelens van de hemelingen. Dit is toegestaan aan mijn Mensheid omdat geen enkel deel van mijn Mensheid niet bedekt was met smaad, pijnen en wonden”*. Na deze woorden verdween Hij en ik kon noch zijn Mensheid, noch zijn kleed vinden; of liever gezegd als ik zijn heilig gewaad in mijn handen had willen nemen, zou het me ontglipt zijn en ik zou het niet hebben kunnen vinden.

4 april 1902

Door het moreel goede te vernietigen wordt ook het materiële en tijdelijk goede vernietigd. De macht van de reden en van de nederigheid.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand blijft mijn aanbiddelijke Jezus komen, maar bijna altijd in stilte; liever gezegd, Hij zegt iets betreffende de waarheid, maar zolang Jezus bij me is begrijp ik het en het lijkt of ik het zal kunnen herhalen, maar als Hij verdwijnt voel ik hoe dat licht van waarheid dat bij mij was ingegoten, weer uit mij getrokken werd en ik ben dan niet in staat iets te herhalen. Vanmorgen had ik veel strijd te voeren bij het wachten op Hem en toen Hij kwam bracht Hij me buiten mezelf en toonde zich heel verontwaardigd. Om Hem te behagen deed ik verschillende acten van berouw, maar geen van hen scheen Jezus te behagen. Ik deed mijn uiterste best om die acten van berouw te variëren – wie weet was er één die Hij graag hoorde. Tenslotte zei ik Hem: “Heer, ik heb spijt van de beledigingen van mezelf en van alle schepselen op aarde en ik heb berouw en ben bedroefd met als enige reden dat we U, ons hoogste Goed, hebben beledigd die de liefde waardig is, terwijl we U hebben durven beledigen”. Dit laatste scheen de Heer te behagen en te bevredigen.

Hierna bracht Hij me naar het midden van een weg waar twee mannen als beesten de bedoeling hadden alle morele goed te vernietigen. Zij leken sterk als leeuwen en dronken van hartstocht; alleen al als je hen zag veroorzaakten zij schrik en angst. De gezegende Jezus zei: *“Als je Me een beetje wil behagen, ga dan naar die mannen, trotseer hun woede en overtuig hen van het kwaad dat zij aanrichten”*. Ofschoon een beetje bang, ging ik toch. Zo gauw ze me zagen wilden ze me overweldigen, maar ik zei: “Laat me eerst spreken en doe dan met me wat je maar wilt. Je moet weten dat als je bereikt wat je wilt namelijk, het vernietigen van ieder moreel goed betreffende godsdienst, deugd, ondergeschikt en sociaal welzijn, zonder je fout te beseffen zul je ook al het lichamelijke en

tijdelijk goed vernietigen. In feite wordt net zo veel fysiek kwaad verdubbeld als er wordt vernietigd aan moreel goed. Dus zonder 't te beseffen ga je tegen jezelf in, want je vernietigt al die vergankelijke en voorbijgaande goede dingen waardoor je zoveel houdt. En dat niet alleen, je zoekt naar datgene wat je leven kapot maakt en je veroorzaakt bij de overlevenden bittere tranen". Toen maakte ik een groots gebaar van nederigheid wat ik zelfs niet kan herhalen en zij bleven achter als iemand die herstelt van een toestand van krankzinnigheid; en ook zo zwak dat zij zelfs niet de kracht hadden om me aan te raken. Dus passeerde ik hen ongehinderd en ik begreep dat er geen kracht is die de kracht van het verstand en de nederigheid kan weerstaan.

16 april 1902

Hoe omgaan met hartstocht. Alles hangt af van het beheersen van de eerste opwellingen.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet. Dus toen ik Hem niet zag komen zei ik: "Wat doe ik eigenlijk in deze situatie als degene die mij gevangen houdt niet meer komt?" Het is beter als ik er een eind aan maak voor eens en voor altijd". Toen ik dit zei, kwam mijn zoete Jezus even en zei: "Mijn dochter alles hangt af van het beheersen van de eerste opwellingen; als de ziel daar attent op is, zal alles goed gaan; zo niet, dan zullen de hartstochten bij de eerste opwellingen die niet worden beheerst boven komen en door de goddelijke vesting heen breken die de ziel omgeeft als een omheining die haar goed beschermt, en de vijanden bij haar wegjaagt die altijd proberen haar in de val te laten lopen en de arme ziel kwaad te doen. Als ze echter, zo gauw ze het merkt, naar binnen keert, zich vernedert, spijt heeft en het moedig verhelpt, sluit de goddelijke vesting zich weer rond de ziel; als zij het daarentegen niet verhelpt, zal de goddelijke vesting, beschadigd als die is, alle ondeugden binnen laten. Als je daarom wilt dat de vesting 't niet af laat weten, zelfs niet voor een ogenblik, wees dan attent op de eerste opwellingen, gedachten en woorden die niet juist en heilig zijn, want als je de eerste hebt laten ontsnappen, is het niet langer de ziel die het heft in handen heeft, maar dan overheersen eerder de hartstochten,

25 april 1902

Het kruis is een sacrament.

Vanmorgen bevond ik me buiten mezelf en op zoek naar mijn lieve Jezus vond ik Hem – maar in zo'n meelijwekkende toestand, het was hartverscheurend. Zijn handen waren verwond, verkrampd vanwege de scherpe pijn, zo erg dat je die

niet aan kan raken. Ik probeerde zijn vingers te strekken en zijn wonden te verzorgen maar ik kon het niet, omdat Jezus weende van de pijn, Niet wetend wat te doen, drukte ik Hem tegen me aan en zei: "Mijn liefste Goed, het is al even geleden dat U me liet delen in de pijn van uw wonden, misschien is het daarom zo verergerd. Ik bid U, laat me delen in uw pijnen, zodat uw lijden wordt verzacht als ik zelf lijd.

Toen ik dit zei kwam er een engel met een spijker in zijn hand en hij doorboorde mijn handen en voeten. Toen hij de spijkers in mijn handen stak, ontspanden de vingers van mijn lieve Jezus en zijn wonden werden genezen. En terwijl ik leed, zei de Heer: *"Mijn dochter, het kruis is een sacrament. Ieder sacrament heeft een speciale uitwerking – het ene verwijdt de zonde, een ander geeft genade, weer een ander verbindt de ziel met God, een ander geeft kracht en veel andere uitwerkingen. Maar alleen het kruis verenigt al deze uitwerkingen en werkt in de ziel zo doeltreffend dat het haar in zeer korte tijd gelijk maakt aan de bron waaruit ze voortkwam"*. Hierna trok Hij zich terug in mijn binnenste alsof Hij wat rust wilde nemen.

29 april 1902

Iemand die alles van God verlangt moet alles van zichzelf aan God geven.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus even en zei: *"Mijn dochter, iemand die alles van God verlangt moet alles van zichzelf aan God geven"*. En Hij zweeg zonder voorlopig nog iets te zeggen. Omdat Hij zo dicht bij me was zei Ik: "Heer, heb medelijden met mij; ziet U niet hoe alles droog is en verwelkt? Het komt me voor dat ik zo droog ben geworden daar ik nooit een druppel regen kreeg". En Hij: *"Des te beter. Weet je niet dat hoe droger het hout, hoe makkelijker het vuur het verteert en het omzet in vuur? Een enkele vonk is voldoende om het te ontvlammen. Maar als het vol sappen zit en niet goed droog, is er een groot vuur nodig om te ontvlammen en veel tijd om het in vuur om te zetten. Het zelfde voor de ziel: als alles droog is, is een enkele vonk genoeg om haar volledig in vuur en vlam te zetten van goddelijke liefde"*. En ik: "Heer, U houdt me voor de gek. Hoe bedenkelijk is dan alles; en bovendien wat moet U dan verbranden als alles droog is? En Hij: *"Ik houd je niet voor de gek. Jij kunt niet begrijpen dat als niet alles droog is in de ziel, dan is zelfvoldaanheid een sap, bevrediging is een sap, je eigen voorkeur is een sap, zelfoverschatting is een sap. Aan de andere kant, als alles droog is en de ziel is werkzaam, dan hebben sappen geen ruimte van waaruit ze opkomen en het goddelijk vuur treft de ziel weerloos aan, net zo droog als toen zij erdoor werd geschapen zonder vreemde sappen; omdat het iets is dat bij dat vuur hoort, is het buitengewoon eenvoudig om haar om te zetten in dat goddelijk vuur. En*

hierna schenk Ik haar een kleed van vrede en deze vrede wordt behoed door innerlijke gehoorzaamheid en blijft behouden door uiterlijke gehoorzaamheid. Deze vrede doet de hele God binnenin de ziel geboren worden – met alle werken de vermogens en de wegen van het mensgeworden Woord – zodat men in die ziel kan zien zijn eenvoud, zijn nederigheid de afhankelijkheid van zijn kindsheid, de volmaaktheid van zijn deugden toen Hij volwassen was, de vernedering en de kruisiging rond zijn sterven. Maar het begint altijd hiermee: wie de hele Christus verlangt moet alles aan Christus geven”.

16 mei 1902

Twee verheven toestanden.

Na een hevige strijd kwam mijn liefste Jezus vanmorgen, en zo gauw ik Hem zag, drukte ik Hem vast tegen me aan en zei: “Mijn liefste Goed, deze keer houd ik U zo stevig vast dat U me niet meer kunt ontsnappen. Opdat moment voelde ik me volkomen vervuld van God als of ik door Hem werd overspoeld, zo hevig dat de vermogens van mijn ziel als het ware geketend werden en niet meer werkzaam; zij keken slechts toe. Nadat ik enige tijd in deze onwerkzame maar toch zoete en aangename toestand was gebleven, zei mijn aanbiddelijke Jezus: “Mijn dochter, soms vervul Ik de ziel zo met Mijzelf dat de ziel in Mij oplost en passief wordt. Op een ander moment maak Ik gedeelten binnen in haar leeg en in mijn tegenwoordigheid verandert de ziel dan op een wonderbare wijze, barst los in acten van lofprijzing, dankzegging, liefde of eerherstel, zodat ze deze leegte die Ik in haar teweegbreng weer opvult. Toch zijn deze twee toestanden allebei verheven en lopen in elkaar over”.

22 mei 1902

De allerheiligste Maagd dringt aan dat Jezus Luisa laat lijden.

In mijn gewone toestand kwam de gezegende Jezus niet. O, hoe veel moest ik lijden en hoeveel nonsens zei ik – het heeft geen nut dat te vertellen. Na mezelf te hebben uitgeput voelde ik iemand naast me, maar ik kon zijn gezicht niet zien. Ik probeerde Hem op de tast te vinden en ik vond hem, in zwijm, met zijn hoofd op mijn schouder. Ik keek naar Hem en herkende mijn lieve Jezus. Het leek me dat Hij verzwakt was door al die nonsens van mij. Toen ik zag dat Hij bijkwam wilde ik Hem ik weet niet hoeveel meer nonsens zeggen, maar Jezus zei: “Rustig, rustig, zeg niets meer, anders zul je de oorzaak zijn dat Ik flauw val. Je stilte zal zorgen, dat Ik weer kracht krijg en zo zal Ik tenminste in staat zijn je te kussen, je te omhelzen en je tevreden te stellen”. Dus hield ik me stil en we

kusten elkaar verschillende keren en Jezus toonde me op vele manieren zijn liefde; maar ik ben niet in staat het uit te leggen.

Hierna bevond ik me buiten mezelf en ik bleef zoeken naar mijn zielsbeminde. Toen ik Hem niet vond keek ik op naar de hemel – wie weet zou ik Hem weer vinden – en ik zag de koningin Moeder en Jezus Christus met zijn rug naar Haar toe met elkaar discussiëren. Hij wilde niet luisteren naar zijn Moeder – daarom stond Hij met zijn rug naar haar toe, heel boos; en het leek of het vuur van zijn verontwaardiging uit zijn mond kwam. Ik begreep alleen dat de Heer die dag alles wat de mens tot voedsel diende wilde vernietigen met het vuur van zijn verontwaardiging. Maar de allerheiligste Maagd wilde dat niet en Jezus zei: *“Maar hoe kan Ik lucht geven aan dit brandende vuur van mijn verontwaardiging?”* En de Moeder zei: *“Er is iemand bij wie Ge lucht hieraan kunt geven (en ze wees naar mij) Ziet Ge niet hoe zij altijd bereid is aan onze verlangens te voldoen?”* Toen Hij dit hoorde keerde Jezus zich weer naar zijn Moeder, alsof, ze tot overeenstemming waren gekomen. Zij riepen de engelen en gaven ieder van hen een vonk van dat vuur dat uit Jezus Christus kwam en de engelen brachten die bij mij, plaatsten er een in mijn mond en de andere op mijn handen, mijn voeten en mijn hart. Ik leed, ik voelde me verteerd worden, verergerd door dat vuur, maar ik berustte erin alles te lijden. De gezegende Jezus en zijn Moeder aanschouwden mijn lijden en Jezus leek wat tot rust gebracht. Op dat ogenblik bevond ik me in mezelf en mijn biechtvader stond op 't punt me zoals gewoonlijk op te roepen tot gehoorzaamheid, toen Hij plotseling in plaats van gehoorzaamheid mij de kruisiging wilde laten ondergaan. Jezus deelde in mijn pijnen. Het leek of mijn biechtvader het werk voltooide wat de koningin Moeder was begonnen. Moge alles voor Gods glorie zijn en moge Hij altijd gezegend zijn.

2 juni 1902

Jezus troon bestaat uit deugden. De ziel die deugden bezit laat Hem regeren in haar hart.

Na een hevige strijd vanmorgen, kwam mijn gezegende Jezus in mijn binnenste in beweging en ik zag dat Hij binnen in mij was en het leek of Hij door iemand anders werd omhelst en ondersteund. Ik was verbaasd en Jezus zei: *“Mijn dochter, het binnenste van de ziel is gevuld met begeerten, en als de ziel de begeerten in bedwang houdt neemt iedere deugd diens plaats in, vergezeld van gradaties van genade, en naargelang de deugd volmaakter blijft, in die mate neemt de genade in gradatie toe. En omdat mijn troon bestaat uit deugden verschaft de ziel die deugden bezit, Mij wapens en als de troon kan regeren in haar hart omhelst ze Mij voortdurend en maakt Mij het hof tot Ik mijn vreugde*

vind in haar. De ziel kan zich echter bezoedelen, terwijl de deugd altijd blijft bestaan; dus, zolang de ziel dit in stand weet te houden blijft de deugd aanwezig; zo niet dan keert de deugd naar Mij terug – naar waar die vandaan kwam. Wees daarom niet verbaasd over hoe je Me zag in je binnenste”.

15 juni 1902

Liefde is geen eigenschap van God, maar zijn ware natuur. De ziel die Jezus werkelijk lief heeft kan niet verloren gaan.

In mijn gebruikelijke toestand bracht mijn aanbiddelijke Jezus me buiten mezelf en zei: *“Mijn dochter, al mijn deugden kunnen hoedanigheden en eigenschappen genoemd worden, maar liefde kan geen eigenschap van Mij genoemd worden, maar mijn ware natuur. Dus alle deugden vormen tezamen mijn troon en mijn hoedanigheden, maar liefde is mijn ware Zelf”*. Toen ik dit hoorde herinnerde ik me hoe ik de dag ervoor had gezegd tegen iemand die bang was of hij wel gered zou worden, dat iemand die Jezus Christus echt bemint zeker kan zijn van zijn redding. Ik voor mij geloof dat de Heer onmogelijk een ziel die Hem bemint met heel haar hart, van zich af kan stoten; daarom, laat ons eraan denken Hem te beminnen en we hebben onze redding in handen. Dus vroeg ik mijn beminnelijke Jezus of ik door dit te zeggen onjuist gesproken had en Hij vervolgde: *“Mijn geliefde, je zegt dit met reden, omdat dit eigen is aan de liefde: uit twee objecten wordt er één gevormd; uit twee willen één. Dus de ziel die Mij bemint wordt één met Mij, één enkele wil; hoe kan ze dan van Mij gescheiden worden? Bovendien, mijn natuur is liefde en als zij waar dan ook wat sprankels liefde vindt in de menselijke natuur, verenigt zij die onmiddellijk met de eeuwige liefde. Net zoals het onmogelijk is uit één ziel twee zielen te vormen of uit één lichaam twee lichamen, daarom is het onmogelijk voor iemand die Mij werkelijk lief heeft dat die verloren gaat”*.

17 juni 1902

Versterving brengt glorie voort.

Vanmorgen zag ik mijn geliefde Jezus maar even, en Hij leek een beschreven papier in zijn hand te houden waarop je kon lezen: *“Versterving brengt glorie voort. Wie de bron van alle vreugden wil vinden moet alles wat God zou kunnen mishagen uit de weg gaan”*. Na deze woorden verdween Hij.

29 juni 1902

Jezus spreekt over Frankrijk.

Vanmorgen zag ik mijn aanbiddelijke Jezus maar even, en, ik weet niet waarom, maar ik hoorde Hem zeggen: *"Arm Frankrijk, je hebt jezelf verheven en de heiligste wetten vernietigd en met voeten getreden door uw God te ontkennen. Je hebt jezelf gemaakt tot een voorbeeld voor andere naties om hen te verleiden tot het kwaad en uw voorbeeld heeft zo'n aantrekkingskracht dat de andere naties op het punt staan geruïneerd te worden. Weet echter dat ge als kastijding hiervoor verslagen zult worden"*.

Hierna trok Hij zich terug in mijn binnenste en ik hoorde Hem te midden van zijn vele pijnen smeken om hulp, medelijden en erbarmen. Het was aangrijpend om te horen hoe Jezus om hulp vroeg aan zijn schepselen.

1 juli 1902

Ware slachtoffers moeten zich beschikbaar houden voor de pijnen van Jezus. Samenzweringen tegen de Kerk en de Paus.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf, geknield voor een altaar met nog twee mensen. Intussen verscheen Jezus Christus boven dit altaar en zei: *"Ware slachtoffers moeten contact houden met mijn leven; zij moeten gebruik maken van Mijzelf en mijn pijnen willen dragen"*. Terwijl Hij dit zei, nam Hij een pixis en gaf ons alle drie de H. Communie. Achter dat altaar leek er een deur die uitkwam op een straat vol mensen en propvol demonen, zo vol dat je er niet kon lopen zonder onder de voet gelopen te worden, en omdat het vol doorns was, buitengewoon scherp, kon je je niet bewegen zonder dat die doorns diep in het vlees drongen. Ik wilde tot iedere prijs ontsnappen aan die duivelse woede en ik slaagde er bijna in, maar iemand, ik weet niet wie, belette me dat met de woorden: *"Alles wat je ziet zijn samenzweringen tegen de Kerk en de Paus. Zij willen dat de Paus Rome verlaat door het Vaticaan binnen te vallen en het te bezetten en als je deze last uit de weg wil gaan, zullen mensen en demonen in kracht toenemen en die doorns zullen de Kerk bitter doen lijden. Maar als je dit gelaten wilt ondergaan zullen beiden in kracht afnemen"*. Toen ik dit hoorde hield ik op, maar wie weet wat ik meemaakte en leed. Ik dacht dat ik nooit meer uit de kluwen van de duivelse geesten zou geraken; na daar bijna een hele nacht te zijn gebleven bevrijdde de goddelijke bescherming mij.

3 juli 1902

Jezus spreekt over zijn eucharistisch leven.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf in een kerk en omdat ik mijn aanbiddelijke Jezus niet kon vinden ging ik aankloppen bij het tabernakel opdat Hij open zou doen voor mij. Omdat Hij niet open deed werd ik overmoedig en maakte het zelf open en vond ik mijn enige Goed. Wie beschrijft mijn tevredenheid? Ik bleef als in extase kijken naar een onuitsprekelijke schoonheid. Toen Hij me zag, wierp Jezus zich in mijn armen en zei: *“Mijn dochter, iedere periode van mijn leven krijgt van de mens onderscheiden en bijzondere acten en niveaus van navolging, liefde, eerherstel e.d. Maar de periode van mijn eucharistisch leven is een leven van verborgenheid, transformatie en voortdurende vervulling; zodat Ik kan zeggen dat Ik na mijn overdaad aan liefde waarvoor Ik zelfs verteerd werd, in mijn oneindige wijsheid geen ander uitwendig teken kon vinden om de mens mijn liefde te bewijzen. En net zoals mijn menswording, leven en lijden aan het kruis liefde, lofprijzing, dank en navolging oproept – zo krijgt mijn sacramentele leven van de mens extatische liefde, een liefde waardoor men zichzelf a.h.w. verliest in Mij, een liefde van volmaakte vervulling; en als de ziel wordt verteerd in mijn sacramenteel leven kan ze zeggen dat ze voor 't aanschijn van de Godheid dezelfde taken uitvoert die Ik voortdurend volbreng voor God uit liefde voor de mensen. En deze vervulling zal de ziel doen overgaan naar eeuwig leven”*.

7 juli 1902

Voortdurende vernedering met Christus zal leiden tot eeuwigdurende verheffing met Christus.

Vanmorgen voelde ik me, omdat Jezus niet kwam heel verward en vernederd. Na hevige strijd toonde Hij zich heel even en zei: *“Luisa, altijd vernederd met Christus”*.

En ik, blij en vol verlangen om met Christus vernederd te worden zei: *“Altijd, o Heer”*. En Hij herhaalde: *“En het 'altijd' van de vernedering met Christus, zal leiden tot het 'altijd' van de verheffing met Christus”*.

Dus begreep ik dat de Heer haar net zo dikwijls zal verheffen als de ziel vernederingen ondergaat met Christus en uit liefde voor Christus, als ze tenminste voortdurend zijn; en Hij zal deze verheffing eeuwigdurend maken ten overstaan van het hele hemelse hof, van de mensen en tenslotte zelfs van de demonen zelf.

28 juli 1902

Een geest van onophoudelijk gebed.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf en vond ik mijn aanbiddelijke Jezus die me de problemen van de wereld niet wilde tonen en zei: *“Mijn dochter, trek je terug – verlang er niet naar het zeer ernstig kwaad dat in de wereld heerst, te zien”*. En bij deze woorden trok Hijzelf me weg en mij dragend herhaalde Hij: *“Wat Ik je aanraad is een geest van voortdurend gebed. De voortdurende poging van de ziel om met Mij te spreken, het zij met haar hart, in gedachte, met haar mond of zelfs met een eenvoudige intentie – maakt haar zo mooi in mijn ogen dat de tonen van haar hart harmoniëren met die van mijn hart. Ik voel me zo gedrongen met deze ziel te spreken dat Ik haar niet alleen de werken ad extra (uitwerking) openbaar, maar Ik blijf haar ook iets openbaren van de werken ad intra (inwendig) die de Godheid deed in mijn mensheid. En niet alleen dit, maar de schoonheid die door een geest van voortdurend gebed ontstaat is zo groot dat de duivel a.h.w. neergeveld wordt door het licht en hij raakt gefrustreerd door zijn valstrikken, om deze ziel schade toe te brengen”*. Na dit gezegd te hebben, verdween Hij en ik bevond me weer in mezelf.

31 juli 1902

Ware liefde moet zonder eigen belang zijn.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn aanbiddelijke Jezus verschillende keren, maar altijd stilzwijgend. Ik voelde me verward en wilde Hem niets vragen, maar het kwam me voor dat Hij me iets wilde vertellen dat zijn heilig hart verwondde. Tenslotte zei Hij de laatste keer dat Hij kwam: *“Mijn dochter, ware liefde moet zonder eigen belang zijn van de kant van de gever en van de kant van de ontvanger. Als er van eigenbelang sprake is brengt die rommel rook teweeg die de geest verblindt en voorkomt de ontvangst van de invloed en de uitwerking van de goddelijke invloed. Daarom voelt men bij vele werken die worden verricht, zelfs heilig, bij veel liefdewerk, als het ware een leegte en het liefde werk dat zij doen draagt geen vrucht”*.

2 augustus 1902

Tijdens zijn hele leven deed Jezus alles opnieuw, voor allen in 't algemeen en voor ieder persoonlijk.

Vanmorgen liet mijn aanbiddelijke Jezus mij een hevige strijd voeren en plotseling kwam Hij en verspreidde een stralenkrans van licht. Ik werd met dat licht bekleed en ik weet niet hoe, maar ik bevond me binnenin Jezus Christus. Wie kan zeggen hoeveel ik begreep binnenin die allerheiligste Mensheid? Ik kan alleen zeggen dat zijn Godheid zijn Mensheid in alles leidde; en omdat de Godheid in één enkel ogenblik net zoveel acten kan stellen als ieder van ons tijdens zijn hele leven en net zoveel als men wil, daarom begreep ik heel helder, dat de gezegende Jezus, omdat de Godheid werkzaam was in de Mensheid van Jezus Christus, gedurende zijn hele leven voor allen te samen en voor ieder persoonlijk alles opnieuw deed wat iedereen tegenover God verplicht is te doen zodat Hij God aanbad voor iedereen persoonlijk, Hij dankte, gaf eerherstel en verheerlijkte Hem voor iedereen, Hij prees, leed en bad namens iedereen. En ik begreep dat alles wat iedereen moest doen tevoren al was gedaan in het hart van Jezus Christus.

10 augustus 1902

Ontberingen, weeklachten en de noodzaak van kastijdingen.

Daar ik zo uitermate bedroefd ben vanwege het verlies van mijn hoogste Goed, wordt mijn arme hart voortdurend verscheurd en sterft ieder ogenblik.

Toen nu mijn biechtvader kwam, vertelde ik hem over mijn armzalige toestand en hij begon Hem te roepen en maakte zijn intentie duidelijk, maar – nee, mijn geest bleef buiten werking achter; voor een paar seconden zag ik een flits die weer verdween en ik keerde weer in mezelf zonder Hem te zien. O God, wat een pijn. Maar zulke pijnen kan men zelfs niet tot uitdrukking brengen. Na veel strijd kwam Hij dan tenslotte en toen ik bij Hem klaagde zei Hij: *“Mijn dochter, als je de reden van mijn afwezigheid niet wist, zou je reden hebben om te klagen over mijn afwezigheid, maar omdat je weet dat Ik niet kom, omdat Ik de kastijdende de wereld wil, klaag je ten onrechte”*. En ik: *“Wat heb ik met de wereld te maken?”* En Hij: *“Dat heb je wel, want als Ik kom zeg je: “Heer, ikzelf wil u voldoening geven namens hen, ik wil voor hen lijden”. En omdat Ik zeer rechtvaardig ben, kan Ik de voldoening voor een schuld niet van de één en van de ander ontvangen en als Ik de voldoening van jou wil aannemen, wordt de wereld steeds maar brutaler. In deze opstandige tijden zijn kastijdingen zo noodzakelijk en als Ik zo niet zou doen, zou de duisternis zo dik worden dat allen verblind raken”*. Terwijl Hij dit zei, bevond ik me buiten mezelf en ik zag de hele aarde vol duisternis, met nauwelijks enkele sporen licht. Wat zal de arme wereld overkomen? Men moet wel veel denken over de zeer trieste dingen die zullen gebeuren.

3 september 1902

Alles wat Jezus in zijn leven verdiende gaf Hij aan alle schepselen en op een speciale en overvloedige wijze aan degene die slachtoffer is uit liefde voor Hem.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik vanmorgen een ziekte naar het lichaam opkomen, maar zo hevig dat ik een gevoel had dat ik stierf. Ik was bang dat ik op het punt stond over te gaan van tijd naar eeuwigheid, te meer daar de gezegende Jezus nauwelijks kwam of hoogstens als een schaduw. Als Hij zou komen zoals gewoonlijk, zou ik in feite helemaal niet bang zijn. Daarom vroeg ik de Heer zodat ik goed voorbereid zou zijn om me bezig te houden met zijn heilige intelligentie om voldoening te geven voor het kwaad dat ik deed met mijn gedachten; met zijn ogen, zijn mond, zijn handen en voeten, zijn hart en heel zijn heilig lichaam om voldoening te geven voor al het kwaad dat ik heb begaan en voor al het goede dat ik had moeten doen, maar niet deed. Terwijl ik dit deed kwam de gezegende Jezus geheel feestelijk gekleed om mij in zijn armen te sluiten en Hij zei: *“Mijn dochter, alles wat Ik verdiende gaf Ik aan alle schepselen en op een speciale en overvloedige wijze aan degene die slachtoffer is uit liefde voor Mij. Let op, Ik geef je alles wat je wilt – en niet alleen aan jou, maar aan wie je maar wilt”*. En denkend aan mijn biechtvader zei ik Hem: *“Heer, als U me opneemt bid ik U mijn biechtvader tevreden te stellen”*. En Hij: *“Hij is inderdaad beloond voor de liefde die hij jou betoond heeft; en omdat hij goed heeft meegewerkt zal Ik hem meer belonen, als je naar Me toekomt in de sfeer van de eeuwigheid”*. Mijn ziekte werd steeds heviger, maar ik was gelukkig omdat ik voor anker ging in de eeuwigheid. Intussen kwam mijn biechtvader en riep me op tot gehoorzaamheid. Ik had alles stil willen houden, maar hij dwong me alles te zeggen, en kwam tenslotte met het gebruikelijke refrein dat ik, vanuit de gehoorzaamheid, niet geacht werd te sterven; integendeel, mijn ziekte zou niet genezen.

4 september 1902

De biechtvader vraagt Jezus haar niet te laten sterven.

Terwijl ik me ziek bleef voelen, voelde ik ook een zekere rusteloosheid vanwege deze vreemde gehoorzaamheid, alsof ik niet de vlucht kon nemen naar mijn hoogste en enige Goed; daar komt nog bij dat mijn biechtvader, toen hij de H. Mis ging opdragen, mij niet de H. Communie wilde uitreiken vanwege het voortdurende kokhalzen waar ik last van had. Omdat mijn biechtvader me echter had gezegd dat ik uit gehoorzaamheid Jezus Christus moest vragen dat Hij mijn maag zou aanraken raakte Hij toen Hij kwam mijn maag aan en het

voortdurende kokhalzen hield op. Maar de ziekte ging niet voorbij, en Jezus die mijn rusteloosheid zag zei: *“Mijn dochter, wat doe je? Weet je niet dat je naar het vagevuur moet als de dood je verrast en je rusteloos aantreft? Als je gedachten inderdaad niet verenigd zijn met de mijne, als je wil niet één is met mijn wil, als jouw verlangens niet mijn verlangens zijn, dan heb je noodzakelijk een zuivering nodig om volledig in Mij getransformeerd te worden. Wees daarom aandachtig, denk er alleen aan met Mij verenigd te blijven en Ik zal voor het overige zorgen”*. Terwijl Hij dit nu zei, zag ik de Kerk en de Paus en een deel ervan leunde op mijn schouders; en ik zag ook mijn biechtvader die bij Jezus aandrong me nu niet bij Zich op te nemen. En de gezegende Heer zei: *“Het kwaad is zo ernstig en de zonden lopen zo hoog op dat slachtofferzielen niet langer helpen – dat zijn degene die voor Mij de wereld ondersteunen en beschermen. Als dit punt is bereikt raakt het aan de rechtvaardigheid, dan zal Ik haar inderdaad bij Mij opnemen”*. Dus begreep ik dat de dingen voorwaardelijk zijn.

5 september 1902

Jezus, de engelen en heiligen dringen bij Luisa aan met hen mee te gaan; de biechtvader is daar tegen.

Ik bleef me ziek voelen en mijn biechtvader hield voet bij stuk – nog sterker, hij werd boos omdat ik hem niet gehoorzaamde wat betreft niet sterven en omdat ik de Heer bad aan mijn lijden een eind te maken. Aan de andere kant voelde ik me door Jezus, de heiligen en de engelen aangespoord met hen mee te gaan en nu eens voelde ik me bij Jezus, dan weer bij de hemelingen. In deze toestand voelde ik me verscheurd, zelf niet wetend wat te doen; toch was ik kalm, bang dat, als Hij me mee zou nemen, ik niet klaar zou zijn om direct met Hem mee te gaan; dus gaf ik mezelf helemaal over in zijn handen. In deze toestand, nu, zag ik mijn biechtvader samen met anderen bidden dat ik niet zou mogen sterven; en Jezus zei me: *“Mijn dochter, Ik voel me onder druk staan – zie je niet hoe ze niet willen dat ik je meeneem?”* En ik: *“Ik voel me ook onder druk staan – zij verdienen echt straf voor het kwellen van een arm schepsel”*. En Jezus: *“Wat voor straf wil je dat Ik hun geef?”* En ik, niet wetend hoe te reageren op die onuitputtelijke bron van liefde, zei: *“Mijn lieve Heer, omdat heiligheid offers met zich meebrengt, maak hen heilig, zodat zij in ieder geval hun doel bereiken mij bij zich te houden en ik zal hen heilig zien worden doordat ze het geduld opbrengen om de pijn te voelen die heiligheid nu eenmaal met zich meebrengt”*. Toen Jezus dit hoorde was Hij heel tevreden en Hij kustte me en zei: *“Goed zo, mijn geliefde, je was in staat het beste te kiezen, voor hun heil en voor mijn glorie. Nu moeten wij ons overgeven en Ik heb voor Mijzelf een andere gelegenheid op het oog om je snel bij me op te nemen, en Ik geef ze geen kans*

om ons onder druk te zetten". Toen verdween Jezus en ik bevond me in mezelf en mijn lijden was grotendeels verzacht en ik had weer nieuwe kracht alsof ik was herboren. Maar God alleen kent de pijn, de kwelling van mijn hart. Ik hoop tenminste dat Hij de hardheid van dit offer wil aanvaarden.

10 september 1902

De voorrechten van de liefde.

Ik dacht dat de gezegende Jezus weer op dezelfde voet verder ging, maar na het besluit dat Hij me voorlopig niet bij zich op zou nemen, begon, tot mijn teleurstelling, weer de strijd om Hem te zien en meestentijds maar voor een ogenblik. Vanmorgen toen ik me heel moe en uitgeput voelde door mijn inspanningen van het voortdurende verlangen en wachten, leek Hij te komen en Hij bracht me buiten mezelf en zei: *"Mijn dochter, als je moe bent kom aan mijn hart – drink en je zult verkwikt worden"*. Dus naderde ik dat goddelijk hart en ik dronk met volle teugen melk gemengd met zeer zoet bloed. Hierna zei Hij: *"De voorrechten van de liefde zijn drievoudig: standvastige liefde zonder einde, sterke liefde en Gods liefde en naastenliefde verbonden met elkaar. Als deze voorrechten niet in de ziel leven kan men zeggen dat zij niet de ware liefde bezit"*.

22 oktober 1902

Italië.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus enkele ogenblikken en was heel verontwaardigd, Hij zei: *"Als Italië de meest stinkende vuiligheid tot de bodem heeft leeggedronken, zo dat ze erin verdrinkt en ze zullen zeggen 'Zij is dood, ze is dood!' – dan zal ze weer verrijzen"*. Wat kalmer geworden vervolgde Hij: *"Mijn dochter, als Ik iets wil van mijn schepselen, schenk Ik hun de natuurlijke hoedanigheden om zo hun natuur zodanig te veranderen dat zij willen wat Ik wil. Blijf daarom kalm in de toestand waarin je bent"*. Na deze woorden verdween Hij en ik bleef achter met de bezorgdheid over wat Hij me had gezegd.

30 oktober 1902

Jezus Christus kwam om God en mens weer te verenigen.

Vanmorgen voelde ik me vervreemd, in een zee van zorgen en tranen vanwege het gevoel van totale verlatenheid door mijn hoogste Goed, terwijl ik verteerd werd door pijn, en toen zag ik hoe mijn gezegende Jezus mijn hoofd ondersteunde met zijn hand; en iets als een licht vol woorden van waarheid er binnenin. Ik kan me het volgende bijna niet herinneren: "Toen de mensheid de band van gehoorzaamheid die God had aangebracht tussen Hemzelf en het schepsel, verbrak, en enkel die band verenigde God en mens, werden die uiteengejaagd; en Jezus Christus die onze natuur aannam en Zichzelf aanstelde als ons hoofd, kwam om de uiteengejaagde mensheid weer te verenigen en uit gehoorzaamheid aan het Willen van de Vader kwam Hij God en de mens weer verenigen. Maar deze niet te scheiden eenheid wordt verder versterkt naargelang onze gehoorzaamheid aan de goddelijke Wil". Hierna zag ik mijn lieve Jezus niet langer en dat licht verdween samen met Hem.

1 november 1902

Ware ernst wordt gevonden in godsdienst, en ware godsdienst bestaat in kijken naar zijn naaste in God en kijken naar God in zijn naaste.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik dat ik uit mezelf trad en ik trof een kind aan dat schreide en ook verschillende mannen; en één van hen, wat ernstiger, nam een zeer bittere drank en gaf het aan dat schreiende kind die zoveel last had toen hij het doorslikte dat hij leek te stikken. Niet wetend wie hij was nam ik hem uit medelijden in mijn armen en zei: "Hij is toch een serieus mens en deed dit met jou. Arm kleintje kom maar hier, want ik wil je tranen afdrogen". En Hij zei: *"Ware ernst wordt gevonden in godsdienst, en ware godsdienst bestaat in kijken naar zijn naaste in God en naar God in zijn naaste"*. Toen kwam Hij dicht bij mijn oor zodat zijn lippen mij aanraakten en zijn stem echode in mijn binnenste en Hij vervolgde: *"Het woord godsdienst is voor de wereld een belachelijk woord en het lijkt niets waard. Toch is voor Mij ieder woord dat verband houdt met religie een kracht van oneindige waarde; daarom maakte Ik gebruik van het woord om in het hele universum het geloof te bevorderen en iemand die dit in praktijk brengt dient Mij tot mond om mijn Wil aan schepselen te openbaren"*. Toen Hij dit zei begreep ik heel goed dat het Jezus was. Bij het horen van zijn heldere stem die ik zo lang niet gehoord had, voelde ik me weer opstaan uit de dood. Ik wachtte tot Hij was uit gesproken om Hem te vertellen over mijn buitengewone behoeften, maar nee hoor – zo gauw ik zijn stem niet meer hoorde verdween Hij en ik bleef troosteloos en bedroefd achter.

5 november 1902

De levensboom, geworteld in het hart van Jezus.

Vanmorgen toonde mijn aanbiddelijke Jezus zich in mijn binnenste en het leek of er een boom geplant stond in zijn hart die er zo in was geworteld dat de wortels ontsprongen aan het centrum van zijn hart, kortom, die scheen samen met dat hart geboren te zijn met dezelfde natuur. Ik was stomverbaasd over haar schoonheid, het opvallende en de hoogte die tot aan de hemel leek te reiken, en de takken strekten zich uit tot aan de uiteinden van de wereld. Toen Hij zag hoe verbaasd ik was, zei de gezegende Jezus: *“Mijn dochter, deze boom werd ontvangen tegelijk met Mij, in het centrum van mijn Hart en vanaf dat moment voelde Ik in mijn binnenste van mijn hart al het goede en slechte dat de mens zou doen met deze boom van de Verlossing, genaamd de levensboom. In feite zullen alle zielen die verenigd blijven met deze boom het genadeleven in de tijd ontvangen en als de boom hen goed gedragen heeft, zal die hun het leven in de eeuwige glorie bezorgen. Toch heb Ik nog een zorg. Zelfs al kunnen ze de boom niet ontwortelen, noch de wortel aantasten, velen proberen wat takken af te snijden zodat zielen geen leven ontvangen en van Mij alle glorie en vreugde afnemen die deze levensboom voor Mij heeft teweeg gebracht”*. Terwijl Hij dit zei, verdween Hij.

9 november 1902

Verschil tussen de werkzaamheid van Jezus en die van de mens.

Vol verlangen naar mijn aanbiddelijke Jezus kwam Hij mij voor de geest toen zijn vijanden Hem sloegen, in zijn gelaat spuugden en Hem blinddoekten. Met bewonderenswaardig geduld onderging Hij alles; nog sterker, Hij keek zelfs niet naar hen, zo sterk was Hij gericht in zijn binnenste op de vruchten die dat lijden zouden opbrengen. Ik bewonderde alles met verbazing en Jezus zei: *“Mijn dochter, bij mijn werkzaamheid en mijn lijden keek Ik nooit naar de buitenwereld maar altijd naar binnen; en wat het ook was, als Ik de vruchten zag, wilde Ik niet zo maar lijden, maar dan wilde Ik alles lijden vol verlangen en met gretigheid. Daarentegen kijkt de mens, helemaal het tegenovergestelde, als hij het goede doet, niet naar binnen en als hij geen vruchten ziet, raakt hij gemakkelijk verveeld, alles verveelt hem, en dikwijls doet hij het goede helemaal niet. Als hij lijdt verliest hij gemakkelijk zijn geduld en als hij misdoet en het kwaad niet op de keper beschouwt, doet hij het met het grootste gemak”*. Toen vervolgde Hij: *“Schepselen willen zich niet realiseren dat het leven moet verlopen in verschillende omstandigheden, nu eens met lijden dan weer met*

vertroosting. Zelfs planten en bloemen geven hiervan een voorbeeld zij blijven immers onderhevig aan wind, sneeuw, hagel en hitte”.

16 november 1902

Het woord van God is vreugde. De opdracht van monseigneur betreffende de komst van de biechtvader.

Ik bracht de afgelopen nacht door in grote ellende; ik zag mijn biechtvader bezig met mij te verbieden en opdrachten te geven. De gezegende Jezus kwam even en zei alleen: *“Mijn dochter, het woord van God is vreugde, en iemand die er naar luistert maar het in zijn werken geen vrucht laat dragen laat er een zware schaduw opvallen en bedekt het met modder”*. Toen met een gevoel van veel lijden, probeerde ik geen aandacht te besteden aan wat ik zag, toen, heel plotseling mijn biechtvader kwam die zei dat monseigneur, zeer beslist, had bepaald dat de priester niet meer hoefde te komen om mij uit mijn gebruikelijke toestand te bevrijden, maar dat ik daar zelf uit moest geraken – iets waarin ik al achttien jaar lang niet in geslaagd was, in weerwil van tranen en gebeden, geloften en beloften aan de Allerhoogste. In feite beken ik voor God dat alle lijden wat ik heb doorgemaakt geen echte kruizen voor mij waren, maar vreugden en genaden van God; maar het enige echte kruis was voor mij de komst van de priester. In het besef van de onmogelijkheid om hieruit te geraken na vele jaren ervaring, werd mijn hart verscheurd van angst dat ik niet zou kunnen gehoorzamen en dat ik alleen maar zeer bittere tranen zou storten, God smekend, die alleen de diepte van mijn hart ziet, medelijden te hebben met mij in deze situatie. Biddend in tranen zag ik een lichtflits en een stem zei: *“Mijn dochter, Ik maak hem duidelijk dat Ik het ben; door hem te gehoorzamen, en na hem blijken van gehoorzaamheid te hebben gegeven zal hij Mij gehoorzamen”*. En toen ik zei: *“Heer, ik ben zo bang dat ik niet zal kunnen gehoorzamen”* vervolgde Hij: *“Gehoorzaamheid maakt vrij en ketent vast en omdat die ketent, verbindt die de goddelijke Wil met de menselijke en maakt die één, zodat de ziel geen acten stelt met het vermogen van haar wil maar met die van de goddelijke Wil. Bovendien ben jij het niet die zal gehoorzamen maar zal Ik gehoorzamen in jou”*. Toen voegde Hij er heel treurig aan toe: *“Mijn dochter, heb Ik je niet gezegd dat jou in deze toestand van slachtoffer houden en de slachting in Italië starten bijna onmogelijk is voor Mij?”* Dus werd ik een beetje kalmer hoewel ik niet wist hoe ik deze gehoorzaamheid voor elkaar moest krijgen.

17 november 1902

De onmogelijkheid om het bewustzijn te verliezen. Het is een besluit van Gods Wil een priester in te zetten opdat Luisa weer bij komt uit haar lijdenstoestand.

Toen het gewone uur aanbrak waarop ik verrast werd door mijn gebruikelijke toestand, was mijn geest niet langer in staat het bewustzijn te verliezen tot mijn grote bitterheid – een bitterheid die ik nooit eerder in mijn leven had ervaren. Mijn Leven, mijn Schat, Degene die al mijn vreugde uitmaakte, mijn lieflijke Jezus kwam niet. Ik probeerde mijn gedachten te verzamelen zo goed als ik kon, maar mijn geest was zo helder dat ik het bewustzijn niet kon verliezen en ook niet kon slapen; dus kon ik niets anders dan mijn tranen de vrije loop laten. Ik volgde zo goed ik kon in mijn binnenste wat ik deed in de staat van bewusteloosheid van mijn zintuigen en stuk voor stuk herinnerde ik me zijn onderrichtingen, zijn woorden en de manier waarop ik verondersteld werd altijd met Hem verenigd te blijven. Maar dit waren evenzovele pijlen die mijn hart bitter verwondden met de gedachten: “Ach, na Hem vijftien jaar lang ieder dag gezien te hebben, soms meer, soms minder, soms drie of vier keer, soms één keer; soms sprak Hij tot je, andere keren bleef Hij zwijgen. Maar je zag Hem toch. En nu, ben je Hem kwijt? Zie je Hem niet meer? Hoor je niet langer zijn zoete, weldoende stem? Alles is voorbij voor jou”. En mijn arme hart raakte zo vol bitterheid en verdriet dat ik kan zeggen dat mijn brood verdriet was en mijn drank de tranen; en ik was zo vol daarvan dat mijn keel geen druppel water binnen kreeg. Daar kwam nog een andere doorn bij. Zo dikwijls had ik tegen mijn aanbiddelijke Jezus gezegd: “Ik ben zo bang voor mijn toestand – dat het alleen maar van mij komt, dat het allemaal mijn fantasie is, dat het eigenwaan is ...”. *“Weg met deze angsten, want je zult zien dat er dagen zullen komen dat je ondanks inspanningen en offer om het bewustzijn te verliezen, je het niet voor elkaar zult krijgen”*. Maar ondanks dit alles voelde ik kalmte van binnen, want ik gehoorzaamde in ieder geval, hoewel het me mijn leven kostte. Dus dacht ik dat alles zo zou blijven doorgaan en ik overtuigde me zelfs dat omdat de Heer mij niet langer in die toestand wilde, Hij monseigneur had gebruikt om mij tot die gehoorzaamheid te brengen.

Na twee dagen wilde ik 's avonds beginnen met mijn aanbidding van Jezus aan het kruis, toen er een lichtflits ontstond in mijn geest. Ik voelde mijn hart open gaan en een stem zei me: *“Ik zal je een paar dagen op non-actief zetten en dan laat Ik je weer vallen”*. En ik: *“Heer, laat me dicht bij U komen als U me laat vallen?”* En de stem zei: *“Nee, het is een besluit van mijn Wil om de priester te gebruiken om je weer bij te laten komen uit die lijdens-toestand, en als zij willen weten waarom, laten ze dan bij Me komen en het Me vragen. Mijn wijsheid is niet te begrijpen en heeft veel ongebruikelijke wegen voor de redding van de*

zielen; maar hoewel het zelfs onbegrijpelijk is, laat Ik hen de diepte in gaan als zij de reden willen vinden, want zij zullen die vinden – schitterend als de zon. Mijn rechtvaardigheid is als een wolk bezwangerd met hagel, donder en bliksem en jij fungeert als een dam zodat die zich nooit ontleedt over de mensen. Dus laat hen niet willen vooruitlopen op de tijd van mijn toorn”. En ik: “Alleen voor mij werd deze kastijding voorbehouden, zonder de hoop daarvan bevrijd te worden. U hebt andere zielen zo veel genaden gegeven; zij hebben geweldig geleden uit liefde voor U, toch hadden zij het werk van een priester niet nodig”. En de stem ging verder: “Je zult ervan bevrijd worden – niet nu, maar als het bloedbad in Italië begint”. Dit was voor mij nog een reden voor verdriet en bittere tranen; zo erg dat mijn zo lieflijke Jezus uit medelijden met mij, in mijn binnenste in beweging kwam en a.h.w. een sluier legde over wat Hij me gezegd had en zonder zich te laten zien, liet Hij me zijn stem horen die zei: “Mijn dochter, kom bij Me, kwel jezelf niet zo. Laat ons de rechtvaardigheid even buiten beschouwing laten en laat ons ruimte maken voor de liefde, anders bezwijk je. Luister naar Me – Ik heb je veel te leren. Denk je dat Ik opgehouden ben tot je te spreken? Nee”. En omdat ik schreide en twee rivieren van tranen uit mijn ogen kwamen, vervolgde Hij: Schrei niet, mijn geliefde, maar luister naar Mij; vanmorgen wil Ik samen met jou de Mis bijwonen, en Ik zal je leren hoe dat moet”. En dus hield Hij op met spreken en ik volgde Hem: maar omdat ik Hem niet kon zien werd mijn hart voortdurend verscheurd door pijn. Om mijn schreien te stoppen riep Hij me van tijd tot tijd, nu eens legde Hij me de betekenis van de Passie uit, dan weer leerde Hij me hoe te doen wat Hij deed in zijn binnenste tijdens zijn Passie – wat ik nu niet ga opschrijven; dat bewaar ik voor een andere keer als het God belieft. Zo ging ik nog twee dagen verder.

21 november 1902

Jezus gebruikt de natuur van Luisa om binnenin haar voort te gaan met zijn lijden.

Daar ik mijn bewustzijn niet kon verliezen noch kon slapen, kon mijn arme natuur het niet meer volhouden. Maar net toen ik meer dan ooit overtuigd was dat ik Hem niet meer zou zien, kwam mijn liefste Jezus heel plotseling en deed me het bewustzijn verliezen – ik was als door de bliksem geslagen. Wie beschrijft mijn angst? Ik had geen controle meer over mezelf; ik was niet langer in staat weer tot bewustzijn te komen. Jezus zei: “Mijn dochter, wees niet bang, Ik ben gekomen om je te sterken, zie jezelf niet hoe je niet meer kunt en hoe je natuur zonder Mij tekort schiet?” En ik zei al schreiend tegen Hem: “Ach, mijn Leven, zonder U ben ik dood, ik voel geen levenskracht meer; U bent gewend mijn hele wezen te vormen en als ik U niet heb heb ik gebrek aan alles. Als U inderdaad wegblijft, zal ik sterven van verdriet”. En Hij: “Mijn geliefde dochter,

je zegt dat Ik je leven ben en Ik zeg jou dat jij mijn leven bent. Net zoals Ik gebruik maak van mijn Mensheid om te lijden, zo maak Ik gebruik van jouw natuur om het verloop van mijn lijden in jou te laten voortgaan. Daarom ben je helemaal van Mij – nog sterker je bent mijn leven”. Toen Hij dit zei herinnerde ik me de gehoorzaamheid en zei: “Mijn lieve God, wilt U me laten gehoorzamen door me toe te staan uit mezelf weer bij te komen?” En Hij: “Mijn dochter, Ik de Schepper heb het schepsel gehoorzaamd door je op non-actief te zetten in deze dagen; nu is het aan dat schepsel zijn Schepper te gehoorzamen door zich te onderwerpen aan mijn Wil, omdat voor mijn Goddelijke Wil het menselijke verstand niet telt en het beste verstand gaat voor de allerheiligste Wil in rook op”.

Hoe verbitterd bleef ik achter. Maar ik gaf me over, en ik deed de Heer een gelofte mijn wil nooit te verwijderen van de Zijne zelfs niet voor een seconde; en omdat ze me verteld hadden dat als ik verrast werd door die toestand en niet vanzelf weer bij zou komen ik zou komen te sterven, bereidde ik me voor op de dood en beschouwde dit als een groot geluk, en ik smeekte de Heer mij in zijn armen te nemen. Terwijl ik dit deed deed mijn biechtvader me weer bijkomen en dat verbitterde me nog meer; Toen de Heer me zo verbitterd zag sprak Hij binnenin mij: “Zeg hem Mij twee dagen respijt te geven om hem de tijd te geven te weten wat te doen”. Toen ging mijn biechtvader weg en liet me gebroken achter en a.h.w. vol bitterheid en Jezus liet weer zijn stem horen en zei: “Arme dochter, wat maken ze je bitter, Ik voel hoe mijn hart wordt verscheurd als Ik jou zo zie. Houd moed, wees niet bang, mijn dochter, en herinner je dan dat je door tussenkomst van gehoorzaamheid uit deze toestand werd bevrijd. Als ze dat niet meer willen, zal ook Ik je laten gehoorzamen. Is dat niet de doorn die je 't meest pijnigt – niet te kunnen gehoorzamen? En ik: “Ja”.

“Welaan dan, Ik heb je beloofd dat Ik je zal laten gehoorzamen, daarom wil Ik niet dat je nog verbitterd raakt. Zeg hun echter: willen ze een spelletje met Mij spelen? Wee degene die een spelletje met Mij willen spelen en strijden tegen mijn Wil”. En ik: “Hoe kan ik verder zonder U? In feite zie ik U niet als ik niet overvallen wordt door die toestand”. En Hij: “Omdat het niet jouw wil is deze toestand van opoffering te verlaten, zal Ik andere wegen vinden om Mijzelf te laten zien en bij je te zijn. Ben je niet gelukkig?” Dus de volgende morgen vertoonde Hij zich, zonder dat ik het bewustzijn verloor, en gaf me een paar druppels melk om me te verkwikken, want ik was buitengewoon zwak.

22 november 1902

Luisa staat op 't punt te sterven maar ?

Op 22 november, toen ik me nog steeds ziek voelde kwam de gezegende Jezus en zei: *“Mijn geliefde, wil je komen?”* En ik: *“Ja, laat me niet langer op deze aarde”*. En Hij: *“Ja, Ik wil je voor altijd tevreden stellen”*. Toen Hij dit zei, voelde ik hoe mijn maag en mijn keel afgesloten werd zodat er niets meer binnen kon, ik kon nauwelijks ademhalen, voelde me heel benauwd. Toen zag ik hoe Jezus de engelen riep en hun zei: *“Nu het slachtoffer komt, schort de sterkte op, dat de mensen kunnen doen wat ze willen”*. En ik: *“Heer, wie zijn dat?”* en Hij: *“Zij zijn de beschermengelen van de steden. Zo lang de steden worden bijgestaan door de sterkte van de goddelijke bescherming via de engelen, kunnen zij niets doen; maar als deze bescherming wordt opgeheven doordat zij ernstig zondigen, en zij aan hun lot worden overgelaten, kunnen zij in opstand komen en andere soorten kwaad bedrijven”*.

Ik voelde me kalm en alleen met mijn lieve Jezus, verlaten door alle schepselen, dankte ik de Heer van harte en ik smeekte Hem zich te verwaardigen niemand bij mij te laten om me lastig te vallen. In deze toestand kwam mijn zus en toen ze zag dat ik ziek was liet ze mijn biechtvader komen die krachtens de gehoorzaamheid mijn keel een beetje liet open gaan en toen gebod hij vanuit de gehoorzaamheid niet te sterven. Wie te maken heeft met schepselen is een sukkelaar! Zonder besef van de diepte van de diepste van alle pijnen en kwellingen van een arme ziel, voegen zij aan haar pijnen nog groter verdriet toe, en het is makkelijker mededogen, hulp en verlichting te krijgen van God dan van schepselen – het lijkt eerder dat zij meer geprikkeld raken. Maar moge de Heer altijd gezegend zijn die alles beschikt voor zijn glorie en voor het heil van de zielen.

30 november 1902

Angst dat haar toestand het werk van de duivel zou zijn. Jezus leert haar hoe te weten of Hij het is of de duivel.

Vol angst, twijfels en opwindning dat alles het werk van de duivel zou zijn, zei mijn aanbiddelijke Jezus toen Hij kwam tot mij: *“Mijn dochter, Ik ben de Zon en Ik vervul de wereld van licht en als Ik naar een ziel ga, ontstaat er nog een zon in haar; zodat die lichtstralen voortdurend door elkaar heen schieten. Welnu, tussen deze twee zonnen ontstaan wolken door verstervingen, vernedering, tegenslag, lijden e.d. Als het echte zonnen zijn, hebben die zoveel kracht dat die, door voortdurend door elkaar heen te schieten, deze wolken overheersen en die omzetten in licht. Als het echter duidelijk valse zonnen zijn, hebben de wolken ertussenin de kracht deze zonnen om te zetten in duisternis. Dit is het duidelijkste teken waaruit blijkt of Ik het ben of de duivel; en nadat iemand dit*